

EL

După experiența ei cu Miles, Helen jurase că niciodată n-o să se mai lase terorizată de un bărbat. Apariția lui Rose Maclean, dur, activ și încăpățânat ... constituia un test pentru hotărârea Helenei. Ross îi cerea prea mult... dar erau anumite dorințe pe care ea, pur și simplu nu era pregătită să i le îndeplinească...

O ridică în brațe și continuă drumul spre casă, ignorând stânjeneala și obraji ei roșii. Nu știa ce să mai spună. Gândul la Donna Street o măcina. Voia ca el s-o strângă în brațe, dar el nici nu se gândea. Parcă o luase în brațe din milă. Și mai știa că nu era corectă, că ceea ce gândea era o nebunie. Dacă ar fi strâns-o în brațe, dacă ar privi-o ca și când ar dori-o, s-ar fi speriat.

THE BEST

I.S.B.N 973-9197-40-X

Lei 1800 + 36TL = 1836

85

Patricia Wilson

Adăpost periculos

Colecția

editura ALCRIS

CAPITOLUL I

— Săptămâna viitoare, Ross Maclean sosește de la New York să preia conducerea. Așa că de azi în șapte zile, voi fi în America. Vom trece unul pe lângă altul ca două corăbii în noapte.

Jim Saxton începu să cânte în surdină faimosul „New York, New York”, brusc ocupat cu acatele pe care Helen i le pusese pe birou. El era evident foarte încântat, însă Helen stătea acolo, dezamăgită în timp ce se gândea la ceea ce aflase.

De câtva timp se tot vorbea de această schimbare, dar niciodată nu s-a gândit în mod serios la ea, nu a crezut că va avea loc. Cartierul general al companiei Maclean International părea atât de departe, dincolo de imensitatea Oceanului Atlantic, făcând ca schimbările să pară imposibile. Și mai era ceva. Jim nu era potrivit pentru viața tensionată de la New York. Știa asta și, mai mult, ca sigur că și conducătorii unei companii ca Maclean International ar fi trebuit s-o știe. În taină, Helen crezuse întotdeauna că ei își dădeau seama că Jim confunda dorințele cu realitatea. Acum realizează că gândise greșit. Într-o săptămână, șeful ei înțelegător și nepretențios urma să plece. Nu prea știa ce să facă.

— Sper... să te simți bine acolo.

Urările ei de bine sunau cam fals față de starea lui de euforie. Helen simți nevoia să fie singură câteva minute, ca să se poată aduna.

— Dacă reușesc să mă adaptez acolo, nu mă mai întorc !

Sunase ca o sentință definitivă, dar Helen a reușit să zâmbească. Ce-o să se facă acum ? Avea impresia că slujba ei bună îi scăpa printre degete. Zidul de tăcere de care se înconjurase, acum nu-i mai părea sigur. S-a dus să facă o cafea. Oricum era timpul să facă o cafea și în același timp putea să se gândească în voie.

În biroul ei mic, puse în priză filtrul de cafea și în timp ce aștepta a ridicat ochii și s-a privit în oglinda care atârna deasupra mesei mici de stejar, pe care de aproape doi ani prepară cafeaua pentru ea și pentru șeful ei cel optimist. Din oglindă o priviră doi ochi albaștri strălucitori, plini de neîncredere, o față ovală cu trăsături fine și cu o expresie neliniștită.

De dimineată Jim întârziase, era un obicei frecvent — venea când voia, deși în mod obișnuit îi făcea plăcere să fie la birou, însă dacă dorea să vină la zece, așa făcea. Asta n-o deranjase niciodată pe Helen. Conducea secretariatul directorului general cu multă eficiență, imediat ce sosea se așeza în scaun și totul începea să se miște cu ușurința unui mecanism perfect pus la punct. Îi anticipa toate dorințele, îi dădea în mână hârtiile care-i trebuiau chiar înainte ca el să le ceară. Se înțelegeau perfect. Totuși aveau o înțelegere — niciodată n-o reținea târziu la birou. La

ora cinci fix Helen își închidea biroul și pleca. Jim Saxton o înțelegea și niciodată nu încălcase această înțelegere. Oare Ross Maclean va înțelege ? Se îndoia de asta și ea nu putea ceda.

Știa că celelalte secretare rămăneau până la șase și jumătate, șapte, depinzând de șefii lor, în timp ce ea, secretara directorului general, își impusese propriile reguli și hotărâse ora la care pleca. Nu se putea aștepta ca această situație să continue și cu fiul fondatorului giganticei companii, care va prelua conducerea personal. S-ar putea foarte bine să fie concediată.

Absentă, Helen își aranjă părul. Era des și drept, negru cu nuanțe albastrii și lung trecând de umeri. La birou avea o coafură severă, avându-l împletit într-o coadă. Își dădu cu puțin mai mult ruș ca să capete curaj și luând tava se îndreptă spre biroul lui Jim. În acel moment nu se simțea prea grozav. Extrem de îngrijorată — asta ar descrie perfect starea ei în acele momente.

— Când o să sosească ?

Părea cam nesigură, în contrast cu siguranța pe care-o afișase până atunci și încercă să-și ascundă sentimentele.

— Adică vreau să zic, dacă va veni înainte ca tu să pleci în America ? Bănuiesc că vrea să preia conducerea personal.

Dacă Ross Maclean sosea înainte ca Jim să plece, atunci poate ar mai fi avut o șansă. Jim i-ar explica despre aranjamentul lor, deși probabil că nu i-ar spune nimic despre programul lui și despre desele lui plecări la golf.

— Sper să nu vină până când nu ajung în America, mormăi Jim sorbind din cafeaua fierbinte. Draga mea Helen, Ross Maclean este o sursă continuă de energie, un dinam ; putere și energie în starea cea mai pură. N-o ia pe ocolite ci intră direct în subiect. Dumnezeu să ne apere dacă sosește aici înainte ca eu să plec, o să-mi provoace o criză de nervi și apoi o să mă concedieze.

— Dar suntem competenți, spuse Helen cu revoltă, tremurând la gândul noului ei șef. Avea o privire jalnică.

— Tu ești competentă, domnișoară Andrews. Eu sunt mai leneș. Dacă la New York nu dau peste cineva ca tine, or să mă trimită înapoi pa-chet. Tu ești perfectă.

O privi din cap până în picioare.

— Perfectă din toată punctele de vedere. Ți-o spun atât de târziu pentru că am avut impresia că erai o călugăriță deghizată.

— Crezi că o să mă vrea ? îl întrebă Helen, prea îngrijorată ca să glumească.

— Nu asta vor toți ? spuse Jim râzând, dar când îi văzu fața roșie, schimbă subiectul.

Eră o fată frumoasă, dar total inabordabilă. În trecut, la toate încercările lui nu obținuse decât o privire uimită a ochilor aceia albaștri.

— Zău, Helen, din câte știu eu, o să păstreze tot personalul. S-ar putea să nici nu stea aici. Cred că este un capriciu, o toană a tatălui lui. Vezi-ți de treabă ! Acolo duce o viață trepidantă și mondenă. Aici o să se plictisească de moarte. Probabil că și el este la fel de supărat ca și noi.

— Nu sunt supărată, îl asigură ea repede.

— Numai îngrijorată ? O privi în ochi. Știi, nu sunt chiar atât de idiot pe cât par. Știu că ai probleme, chiar dacă nu vrei să vorbești despre ele.

Helen încercă să-i abată atenția de la problemele ei. Niciodată nu discuta despre viața ei personală.

— Ești cel mai bun șef pe care l-am avut până acum.

— Nu cred că ai avut prea mulți în cei douăzeci și patru de ani ai tăi, așa că nu-mi fac multe iluzii. Încearcă să te liniștești, adăugă el încet, fără să mai râdă. O să te descuci cu Ross Maclean la fel de bine cum te-ai descureat și cu mine și dacă te lasă să pleci înseamnă că nu seamănă deloc cu tatăl lui. Bătrânul Maclean se pricepe la oameni. Când fiul său se uită la tine parcă te sfredelește cu privirea, așa că probabil că seamănă cu bătrânul. În orice caz, îți va aprecia munca la întreaga ei valoare.

Dacă îi spunea asta numai ca s-o liniștească, atunci a dat greș. Jim Saxton nu-i descrisese exact un om bun și el știa asta. Nu mai departe decât acum două săptămâni fusese la New York ca să se obișnuiască cu organizarea de acolo. Când s-a întors, arăta puțin cam zdruncinat, dar Helen n-a pus asta pe seama călătoriei lungi cu avionul. Acum nu mai era așa de sigură. Nu voia să lucreze cu un om care te sfredelea cu privirea și-ți citea gândurile. Disprețuia oamenii duri. O brută într-o viață de om era de ajuns...

Helen încă se mai gândea la această problemă când a coborât din autobuz și s-a îndreptat spre

căsuța din capătul străduței liniștite. Era perioada anului când se întuneca devreme și chiar și problemele cele mai mici deveneau mari. Felinarele aruncau umbre lungi, accentuând întunericul din jur. Fulgi răzleți de zăpadă zburau în aer așezându-i-se pe părul negru ca smoala. Era un frig aspru ca înainte de sfârșitul anului. S-ar putea ca de Crăciun să fie zăpadă. Părea un timp potrivit pentru necazuri.

Grăbi pasul. Era aproape cinci și jumătate. Peste o oră Tina trebuia să plece la cursuri. Sincronizarea lor fusese întotdeauna perfectă și dacă nu mai putea fi menținută trebuia să-și găsească o altă slujbă. Tina suferise destul și nimic nu trebuia să le strice înțelegerea. O să fie destul de dificil să-și găsească o altă slujbă la fel de bine plătită și nici nu prea avea mult timp la dispoziție ca să caute. Bani erau puțini și se obțineau tot mai greu.

Helen intră în casă și fu cuprinsă pe loc de o atmosferă caldă care-i risipi imediat supărarea.

O aromă minunată venea dinspre bucătărie și Helen zâmbi. Le auzi vocile : Tina vorbea cu vieteza obișnuită și Tansy încercând să-i răspundă. Reușiseră să-și aranjeze viața. Era o atmosferă senină și nimic nu trebuia s-o distrugă.

— Am sosit !

Helen abia avu timp să-și pună geanta pe măsuta din hol și să-și scoată haina să o pună pe scaun când o mogâldeată plină de energie i se aruncă în brațe. Jim spusese că Ross Maclean era o sursă de energie, ei bine, avea și ea sursa ei personală de energie. O ridică în brațe pe fetița ei de

trei ani și, cu un chip surzător, se întoarse spre bucătărie unde sora ei stătea în ușa cu un zâmbet larg pe față.

— Salut, șefule !

Tina agită o lingură de lemn și făcu o reverență.

— Ceaiul este gata, iar mâncarea este în cup-tor.

Amândouă se uitară la ceasul din hol care arăta cinci și jumătate.

— Este cinci și jumătate, anunță bucuroasă Tansy și ele râseră.

— Nu cred că ritualul acesta este bun pentru ea, spuse Helen amuzată. Probabil că o să crească gândindu-se în fiecare zi că ceva important urmează să se întâmple în fiecare zi la ora cinci și jumătate.

— Se întâmplă, spuse Tina hotărâtă, eliberând-o pe Helen de povară. Mămica se întoarce acasă din marea lume a afacerilor.

— Dea Dumnezeu să continue tot așa, se rugă cu infocare Helen, urmând-o pe Tina în bucătărie.

— Necazuri ?

— S-ar putea.

— Helen își turnă o binemeritată ceașcă de ceai și se așază pe un scaun, luând-o pe Tansy în brațe.

— Nu-mi vine încă să cred, dar până la urmă Jim a fost transferat. Ross Maclean vine în locul lui — mă rog, cel puțin temporar.

— Marele șef alb, aici ? Maclean de la Maclean ?

Pe chipul Tinei se putea citi uimirea.

— Fiul și moștenitorul în persoană.

Helen ridică din sprâncene.

— Jim crede că această mutare poate fi un eapriciu al bătrânului.

— Cât timp mai avem la dispoziție ? o întrebă Tina zâmbind larg, dar când văzu fața lui Helen deveni serioasă.

— Zău că nu este de râs. Jim părea îngrozit.

A spus că Ross Maclean are o privire foarte pătrunzătoare.

— Dur, mormăi Tina uitându-se în cuptor.

— Granit ! În orice caz, o să fie aici într-o săptămână și dacă n-o să-i placă aranjamentul meu, o să am necazuri cu el. Poate ar fi mai bine să-mi caut altă slujbă.

— Mă duc să mă pregătesc pentru curs, îi spuse Tina repede, străduindu-se să-i abată gândurile de la problemele ei. Helen se uită la ceas.

— Du-te. Mâncăm când ești deja gata.

— O.K.

Tina ieși din bucătărie, iar Helen luă un șorț și legându-l în jurul taliei ei subțiri se întoarse spre fiica ei.

— Ce-ai făcut azi, draga mea ?

— De toate !

Helen se uită în jos, la ceea ce era replica ei în miniatură și zâmbi. Tansy era perfectă : aceiași ochi albaștri ca ai ei și care-și puteau schimba culoarea instantaneu, părul la fel de negru ca al ei însă buclat, încadrând o față mică. Simți o durere ascuțită, aceeași teamă veche și dorința puternică s-o ia în brațe și s-o strângă la piept. Nu

era nimic din Miles în Tansy — nimic ! Parcă ar fi fost imaculata concepție, deoarece Tansy semăna lelt cu ea.

— Mi-ai spus că nu ești frumos să te uiți fix la cineva, îi spuse Tansy puțin îngrijorată și Helen începu să zâmbescă.

— Așa este, dar eu nu te-am văzut toată ziua. Numai te priveam.

— Atunci pot să mai stau puțin ?

— Numai puțin, fu de acord Helen, știind perfect de bine că Tansy va merge la culcare la ora potrivită.

O zi împreună cu Tina era istovitoare pentru oricine, dar Tansy poseda același fel de energie ca mătușa ei.

— Nu văd de ce trebuie să ai necazuri, remarcă Tina, mai târziu în timpul mesei. Știi că programul este de la nouă la cinci și jumătate, dar tu te duci mai devreme, pentru a pleca mai devreme. În orice caz, nu putem schimba orele de masă, dacă tipul ăsta Maclean face scandal ?

— Am încheiat subiectul acesta, suspină Helen, aplecându-se să ridice lingura lui Tansy. Voi pleca la cinci. Voi fi aici la cinci și jumătate. În felul acesta vei avea o oră să te pregătești, să mă-nânci și să pleci. Nu o să renunți la cursul ăsta Tina. Ar fi trebuit să fii la facultate acum, dacă totul ar fi fost bine.

— Tata ar fi vrut ca și tu să mergi la facultate deși te-ai hotărât puțin cam târziu, îi aminti încet Tina și Helen îndepărtă gândul cu o ridicare din umeri.

— Dar nu s-a realizat. Se uită la ceas. Ai să pierzi autobuzul.

— Helen. N-am putea... ?

— N-ai plecat ?

Helen se ridică și o luă pe Tansy în brațe. Tina îi zâmbi și se îndreptă spre ușă.

— Da, șefule !

Mereu era așa, această discuție glumeață. A fost un timp când amândouă erau vesele și nimic nu părea să atingă fericirea din familie. Dar tragedia le-a lovit pe neașteptate, părinții lor fiind omorâți pe autostradă, iar ele au încercat să se descurce cum au putut mai bine.

Atunci Tina avea cincisprezece ani și era încă la școală, iar Helen avea douăzeci. Abia împlinise douăzeci de ani cu o zi înainte de accident. Fusesse ușor pentru Miles Gilford s-o convingă să se mărite. Simpăția pe care le-o arătase, grija pentru viitorul lor, asigurarea lui că Tina va sta cu ei și va merge la facultate, toate astea se adăugau la prezența lui încântătoare.

Chipeș, deștept, manierat, totul părea prea frumos ca să fie adevărat. A fost ! Numai datorită faptului că tatăl lor fusese un om grijuliu și-și făcuse un testament, aveau acum un acoperiș deasupra capului. Nu-l plăcuse pe Miles și se opusesse la întâlnirile lor. Asta fusese singurul nor care umbrise relațiile ei cu părinții. Câtă dreptate avusese tatăl ei !

Helen scutură din cap, încercând să îndepărteze amărăciunea care o cuprinsese. Foarte rar se mai gândea la situația lor. Era mult prea ocupată. La început își găsea de lucru; era felul ei de

a încerca să uite ororile căsătoriei prin care trecuse. Acum necesitatea devenise o obișnuință. Ea era cea care aducea bani în casă, capul acestei familii mici, șeful !

Cu Tansy în pat, gata să adoarmă, Helen se așeză puțin să se odihnească, însă imediat gândul i se întoarse la situația ei de la birou. Ca secretară a directorului general al unei imense companii de produse electronice era bine plătită și fără griji, sau cel puțin fusese. Tina mergea la cursul seral până anul viitor. În ultimul ei an de școală fusese prea încercată și acum era nevoită să recâștige tot ceea ce pierduse și să-și ia diploma de bacalaureat. Anul viitor va merge la facultate, cel puțin așa îndeplinea una din dorințele părinților ei, deși cu întârziere. În orice caz, Tina era o fată deșteaptă și merita efortul. Avea talent pentru limbile străine. Helen era mândră de ea și aproape obsedată să le protejeze, pe ea și pe Tansy. Era o reacție naturală sau cel puțin așa își repeta mereu.

Ce se va întâmpla dacă Ross Maclean îi va face viața dificilă ? Niciodată nu-l văzuse, numai auzise vorbindu-se despre el. Ca și tatăl lui, avea reputația unui om de afaceri foarte perspicace și dur în relațiile personale. Zilele cu un șef binevoitor trecuseră. Sau poate n-o să rămână ? Era greu de crezut că și-ar dori să se stabilească definitiv în Anglia. Jim fusese mai mult decât impresionat de felul de viață pe care-l ducea Ross Maclean la New York. Femei strălucitoare, mașini rapide, flecărise el, dar ea observase și o urmă de invidie în spusese lui.

În acest orașel nu prea avea multe distracții de felul acesta, chiar și o mașină rapidă era exagerată pentru zona asta. Era probabil ca el să stea numai câteva săptămâni aici. S-ar putea ca atunci când va sosi să anunțe și data plecării. Aici era prea plictisitor pentru el. Nu era nici măcar Londra. Va vedea despre ce este vorba și va nămi pe altcineva în locul lui, care va fi sub directa lui conducere. Dacă își ținea capul plecat și era supusă, s-ar putea să fie lăsată în pace. La fel de bine s-ar putea ca Jim să vină înapoi când își va da seama cât de nepotrivit era pentru viața trepidantă și dură din lumea afacerilor americane.

Helen suspină și se ridică în picioare. Va spăla vasele, apoi va face o baie fierbinte. Ochii îi căzură pe calendarul din perete și se surprinse numărând zilele care mai rămăseseră. O săptămână. Nu putea face nimic. Va trebui să aștepte să vadă ce-o să se întâmple. Dar nu putea să-și scoată numele lui Ross Maclean din minte.

Săptămâna a trecut. Nu a fost o săptămână bună pentru nici unul din ei. Helen se simți vinovată când și-a dat seama că din cauza grijiilor ei nu fusese mai drăguță cu Jim Saxton. Avea și el problemele lui și ea nu-i fusese de nici un ajutor. Toată săptămâna fusese ocupată să pună totul la punct cât mai bine, până când Jim se plânse că de fapt Ross Maclean nici nu avea nevoie să vină acolo. Pur și simplu putea telefona de la

New York în fiecare zi și să-i trimită sarcinile prin fax.

— Zău, Helen, cine mai are nevoie de un director general, cu tine aici și pe deasupra lucrând cu o asemenea viteză ?

— Sunt numai...

— Vrei să te extenuezi ? Ia-o mai încet. Doar n-o să te mănânce. Adică vreau să zic că cineva trebuie să-l iubească, chiar dacă este numai mama lui.

— Dar are o mamă ?

Helen se înroși când își dădu seama ce zisese, dar Jim începu să râdă.

— Păi, este numai un zvon. Totuși trebuie să fi venit de undeva.

Sosise ziua de luni. Helen se grăbi spre birourile companiei Maclean International și luă liftul spre etajele superioare. Era opt și jumătate fix, iar în clădire nu era nimeni cu excepția portarului. O să aibă timp să pregătească scrisorile, să intre în rutina obișnuită și să fie gata pentru neaz când acesta va sosi. S-ar putea să vină mai târziu — la urma-urmelor sosise noaptea trecută, dacă presupunerile lui Jim erau corecte. Fusese o întâlnire la Boston și Jim știa că Ross Maclean fusese acolo până sâmbătă și mai trebuia să-și aleagă hotelul.

Își scoase haina, se uită la scrisorile de pe biroul ei și aruncă o privire critică în oglindă, încercând să se autoconvingă că el n-o să vină toată ziua la birou. Un răgaz. A avut probleme azi și s-a îmbrăcat astfel încât să arate cât mai eficientă : cu taiorul ei gri, bluza roșie, iar părul și-l

strănsese într-o coadă care-i înconjura capul ca o coroană. Acum tot efortul i se părea în zadar.

Intră în biroul lui ca să verifice dacă totul era în regulă, doar așa ca să se asigure și inima aproape că i se opri când văzu persoana înaltă de aproape un metru nouăzeci ridicându-se din spatele biroului unde era așezată, privind-o cu niște ochi sfredelitori cenușii, tintuind-o de ușă. Fu atât de uluită încât pentru un moment rămase pironită locului, cu gura căscată.

Avea un chip nefiresc de frumos, dar fără urmă de blândete și veselie.

Brunet, bronzat, ochii lui extraordinar de deschiși la culoare o priveau acum printre gene, iar corpul lui înalt răspândea o putere copleșitoare. Rămase înțepenită uitându-se cu ochii mari în ochii aceia ca de gheață. Fi sunară în urechi cuvintele lui Jim — „trebuie să vină de undeva”, dintr-o stâncă de granit? Ross Maclean putea foarte bine să fi fost cioplit dintr-o stâncă de un sculptor foarte priceput. Nu părea deloc uman. Privirea lui cercetătoare o făcu pe Helen să se simtă mică și neînsemnată, în timp ce fu cuprinsă de panică.

— Domnișoara Andrews?

S-a sprijinit ușor de marginea biroului, studiind-o din cap până-n picioare ca și cum era proprietatea companiei și ar fi vrut să se hotărăască cum să profite mai bine de această proprietate. Apoi se uită la hârtia pe care o ținea în mână.

— Se pare că fostul... tău șef a simțit nevoia să-mi lase o notă informativă scurtă despre tine. Este foarte interesantă. Calificarea este grozavă,

aprecierile sunt excelente iar post-scriptumul este de-a dreptul înduioșător.

Se uită pe hârtie și zâmbi ironic în timp ce citea cu voce tare ceea ce scrisese Jim.

— Lăsată în pace este foarte capabilă, își face serviciul cu eficiență și este calmă. Nu amestecă problemele ei personale cu cele de serviciu. Trebuie tratată cu blândete.

Îi asculta vocea dominatoare, tainic seducătoare, în ciuda tonului insinuant. Își ridică privirea. Ochii lui semănau cu două lame argintii. Nu mai spusese nimic, așteptând ca Helen să-și recapete respirația și să-și revină din uimire.

— El... ăă... nu știu de ce... Jim avea un simț al umorului foarte ciudat, spuse ea scuzându-l.

— Jim avea? o întrebă încet, însă răceală din voce se simți sub tonul catifelat, evident ofensat de faptul că-i spusese pe numele mic fostului ei șef. Sper să reziste la New York. Având în vedere că tu făceai totul aici, s-ar putea să-l omoare munca grea pe care trebuie s-o depună acolo.

Suna ca o amenințare că dacă munca de acolo n-o să-l dea gata pe Jim, s-ar putea foarte bine s-o facă Ross Maclean și Helen se simți obligată să-i ia apărarea.

— Domnule Maclean, presupun că Jim încerca să pună o vorbă bună pentru mine. Probabil că v-a lăsat dosarele tuturor angajaților pentru... ăă... a le studia.

— Numai pe al tău, domnișoară Andrews. Se pare că voia să fie sigur că eu o să continui să te tratez cu blândete.

Acentuase cuvântul „tratez“ și Helen roși din nou, de data aceasta mai tare și asta n-o ajută, după cum n-o ajută nici privirea plină de reproș a ochilor aceia de un albastru intens. Această privire l-a făcut să se uite la ea cu mai multă atenție.

— Nu am nevoie de un tratament blând, domnule Maclean.

Încet dar sigur, începea s-o cuprindă mânia. Oh, cunoștea ea genul acesta de bărbați !

— Am venit să iau corespondența, continuă ea cu răceală. În mod normal, eram singură aici la această oră. Pe viitor am să bat la ușă.

— O bătaie ușoară în ușă o să fie de ajuns. Se așază punând hârtia pe birou. M-am uitat deja peste corespondență, domnișoară Andrews. Fă restul și apoi poți să ieși răspunsul și la astea.

— Foarte bine, domnule Maclean.

Mâna lui Helen se întinse spre foaia de pe birou. A vrut s-o ia și privirea lui s-a oprit pe mâna ei cu degete subțiri, zâmbind ironic.

— Pot s-o pun la dosar ?

— În nici un caz, domnișoară Andrews. Se uită la ea cu aceeași privire dezaprobatore. O țin aici ca s-o am la îndemână. În sertarul de sus. Trebuie s-o mai citesc, în special P.S.-ul. O să urmez indicațiile până o să găsesc altă metodă de tratament.

Helen se uită nervoasă la el, dar i se părea că el o privea de sus cu toate că era așezat pe scaun și, plină de indignare, ieși din cameră. S-ar putea să nu stea până la sfârșitul zilei. Necazul sosise și ajunsese la birou cu cel puțin o jumătate de oră

înaintea ei. Ce se va întâmpla până la ora cinci ?

Ar fi o ușurare să fie concediată și dacă n-ar avea atâtă nevoie de bani ar pleca, deoarece acum știa cu claritate că nu era posibil să se înțeleagă cu Ross Maclean. Era conștientă de duritatea lui, dar refuza să se lase intimidată. Niciodată n-o să se mai teamă de un bărbat, niciodată în viața ei !

Ternîna cu obișnuita ei repeziune și se îndreptă spre biroul lui Ross, bătând ușor la ușă înainte de a intra. Vorbea la telefon și-i făcu semn să se așeze, chipul lui păstrându-și încă expresia intransigentă. Avu prilejul să-l privească pe furiș. Avea în jur de treizeci și cinci de ani, părul castaniu-închis. Gura avea buzele bine conturate, dar era mai degrabă senzuală decât dură. Era înconjurat de aerul acela de bunăstare și siguranță pe care nu-l puteai obține prin prefăcătorie. Ea știa bine lucrul acesta — Miles încercase din greu să arate ca un prosper om de afaceri și dăduse greș în mod jalnic. Omul ăsta era total diferit de Miles.

Helen se trezi din visare când realizează că el terminase convorbirea și că o privea la fel de atent cu ochii lui ca două bucăți de cristal șlefuit.

— Mă găsești ciudat, domnișoară Andrews ?

Vocea îi era gravă, tulburătoare și Helen se luptă din greu să-i răspundă cu răceală.

— Vă ascultam vocea, spuse ea la întâmplare. Nu sunteți american, domnule Maclean ?

— Asta te surprinde ? Nu văd de ce. Sediul companiei principale este în America, dar eu sunt englez la fel ca și tatăl meu, deși mama mea este americană de origine. Am urmat școala aici. Ta-

tălui meu îi place să păstreze legăturile cu țara natală.

— Nu voiam să fiu indiscretă. Mă... gândeam. Helen luă creionul cu un aer foarte profesional și tăcu indiferentă. Gura aceea bine conturată schișă un mic zâmbet.

— Nu mă îndoiesc de asta. Dar lucrând împreună trebuie să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt. Se lăsă pe spate și continuă : De ce vii așa de dimineată ?

Cuvintele lui avură efectul unui glonț și ea se încordă. Asta era, oricum tot trebuia să intre odată și odată.

— Întotdeauna vin la opt și jumătate, deoarece trebuie să plec la cină.

— *Trebuie* ? Asta face parte din tratament ?

— Este o înțelegere pe care am făcut-o când am început să lucrez aici. Întotdeauna a fost respectată.

Tonul cu care vorbise Helen nu l-a făcut să zâmbească, în schimb el o țintui cu privirea.

— Câteodată lucrez până târziu, domnișoară Andrews. Ce se întâmplă atunci ?

— Dacă este miercuri, este perfect.

Se albise la față. Măinile îi tremurau în ciuda hotărârii ei de a nu se lăsa intimidată și ochii aceia de vultur o observau cu atenție ; o străfulgerară cu privirea.

— Vom vedea.

Trecu peste acest subiect și începu să dicteze, dar de fiecare dată când ea își ridica privirea, observa că el o urmărea foarte atent, deși vocea lui adâncă și tainică nu ezita. Era clar că gândul

nu-i era în întregime la ceea ce făcea. Când Helen se înapoie în biroul ei, era foarte impresionată. Așadar, era capabil să facă mai multe lucruri deodată ? Avea ciudata impresie că privirile lui urmăreau în continuare și se tot uita spre ușa biroului lui. La sfârșitul zilei era încordată ca o strună de vioară.

— Plec, domnule Maclean.

Helen rămase un moment în prag, cu haina pe ea, ca să-i demonstreze că pleacă, dar el abia o privi.

— Foarte bine, domnișoară Andrews. Noapte bună.

Răceala politicoasă cu care-i răspunsese îi făcu mai rău decât dacă s-ar fi răstit la ea. Acceptarea promptă a plecării ei semăna cu o concediere și asta o făcu să roșească. O ținuse încordată toată ziua și acum îi accepta cu calm plecarea, dar ea simțea că subiectul nu fusese epuizat. Era sigură de asta.

El își aplecase privirea din nou pe hârtiile sale și, pe când ea șovăia, el ridică ochii privind-o în-țrebat, cu o sprânceană ridicată a uimire și cu o sclipire ciudată în ochi. În acel moment își dădu seama cât de tare îi plăcuse de el și dând din cap a ieșit din birou. Simțea că avea obraji în flăcări și că tremura. Starea aceasta a durat tot drumul până acasă și când în fine a ajuns, avea nervii încordați, gata să plesnească.

— Cum a mers ? o întreabă Tina care o privea îngrijorată.

Helen se strâmbă.

— Groaznic. Este îngrozitor.

Nu mai repetară ritualul obișnuit și Tansy le privea cu ochi întrebători.

— Cum arată ? vru Tina să știe.

Helen rămase uimită cât de clar îi apăruse chipul lui în fața ochilor. Fără îndoială că avea puteri magice încât putea să le asculte ce vorbeau și s-o făcă pe ea să-l vadă așa de clar.

— Chipeș, bogat, dur, incredibil de dur, adăugă ea hotărâtă, strângând din buze când își dădu seama încă o dată cât de tare îl plăcuse. Încă era impresionată. Tina o privi încruntată și se enervă.

— Nu trebuie să suporti nimic ! M-ai auzit, Helen ? Timpurile acelea au trecut !

— Știu, aprobă Helen, prudentă. Hai, am să întârzii, anunță Tina zâmbind. Mi-au telefonat.

— Slavă Domnului.

Helen se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Sunt stoarsă.

— Sper să nu ai o migrenă ? o întrebă Tina îngrijorată, dar Helen clătină din cap și luă o ceașcă de ceai binefăcătoare.

— Nu. Numai că am muncit din greu. Zău că este ridicol. La urma-urmelor, nu face nimic alt-
ceva decât să muncească. N-a zis nimic când am plecat. Numai că... Oh, nu mai știu.

Dar în adâncul ei știa. Îi era frică de asprimea lui Ross Maclean. Miles era un huligan lăudăros și abia după divorț, după ce a scăpat, și-a dat seama. Dacă i s-ar fi împotrivit, dacă nu s-ar fi lăsat intimidată, niciodată n-ar fi îndrăznit s-o trateze așa cum a tratat-o. Deși la Ross Maclean, era o comportare firească, care-i venea ca o mă-

nusă, ea se retrăsese în apărare. De fapt, în mod inconștient, era în apărare încă din clipa în care l-a văzut. Cât de curând va pleca era problema în care se gândea, când s-a dus la culcare.

Dacă n-ar fi fost efectul pe care-l avea asupra ei, Helen ar fi fost fascinată de săptămâna care a urmat. Maclean International era o companie foarte puternică, având afaceri aproape în fiecare țară din vestul Europei, în Statele Unite și în cele mai multe țări din America de Sud. Produsele lor și specialiștii lor erau foarte solicitați și această filială din Anglia era foarte mică în comparație cu cea din America.

Odată cu venirea lui Ross Maclean s-a petrecut o schimbare vizibilă. Au început să primească telefoane din toată lumea. Balanța puterii părea că începe să se incline de partea cealaltă a Atlanticului și sarcinile de serviciu ale lui Helen se dublaseră. Timp de aproape o săptămână, eficiența ei fusese dusă până aproape de frenezie și din ce în ce mai multe dintre lucrările ei zilnice luau drumul biroului de dactilografie. Și el observa totul.

CAPITOLUL II

Vine! Helen l-a găsit pe Ross Maclean la birou, deoarece venise ca de obicei, înaintea ei și în loc să-i răspundă la salutul politicos și rece se încruntă și se uită gânditor la ea.

— Așa nu mai putem continua. În ritmul acesta o să ai nevoie de patine cu roțile.

— Nu știu ce vreți...?

— Linistește-te, domnișoară Andrews.

Se uită lung la ea cu o privire pătrunzătoare.

— Dumneata și cu mine suntem de aceeași parte a baricadei. Amândoi știm că săptămâna asta, munca duminică a crescut considerabil în volum și o să continue să crească. Ai nevoie de un ajutor.

Helen se uită fix la el, mintea începând să-i funcționeze. Un ajutor? Și unde o să stea această persoană? Biroul ei era mic. O să-i tulbure liniștea, o să spargă zidul de tăcere de care se înconjura.

— Dar... dar cum? Vreau să spun... o altă secretară nici nu ar avea loc în biroul meu, este așa de mic...

— De ce orice schimbare ți sperie? Îți păzești cuibul, nu-i așa?

Puterea lui de a-i citi gândurile a neliniștit-o foarte tare, mai ales că el o privea cu ochi pătrunzători în care se putea citi un mesaj alarmanant.

— Ești o persoană care ții la intimitatea ta. Chiar și eu mă simt ca un intrus ori de câte ori pătrund pe teritoriul tău.

Capacitatea lui de-a o înțelege n-o mai uimea. Se părea că în mândria lui o studia continuu. Apărarea ei devenise un automatism.

— Mă pot descurca, afirmă Helen hotărâtă, mai hotărâtă decât se simțea.

— Oh, nu, nu poți. Ce propui? Să vii la șapte în fiecare zi? Există o limită, oricât de devreme ai veni în fiecare zi. Mă tem că peste tot personalul începe la nouă și termină la cinci și jumătate.

Aha, deci asta era. Un mod simplu de a scăpa de ea. Ciudat, totuși se simțea dezamăgită. S-a gândit că ar fi dorit să i-o spună direct și nu pe ocolite.

— Mă poți concedia și să-ți lei o secretară mai cupabilă, spuse ea cu aprindere, aruncându-i o privire furioasă.

El ridică ușor din sprâncene, pe buze jucându-i un zâmbet amuzat.

— Nu spune prostii, domnișoară Andrews. Hai să facem o plimbare.

Mâna care-i prinse ușor brațul era la fel de rece ca și vocea, dar Helen știa că era mai bine să nu se ferească.

Degetele lui parcă îi transmiteau un avertisment așa că îl urnă în lift uitându-se neliniștită

la profilul lui dur când a apăsât pe butonul pentru etajul superior.

— Acolo sunt depozitele, nimic altceva.

Cuvintele ei șoptite au fost răsplătite cu o aprobare din cap în timp ce o pofti afară din lift când ajunseră la ultimul etaj al clădirii. Intrară într-o cameră care cuprindea întregul etaj.

Helen nu fusese niciodată acolo. Dacă dorea ceva, dădea un telefon și unul din funcționari îi aducea ceea ce ceruse. În întreaga încăpere erau depozitate diverse tipuri de aparate de birou : mașini de copiat, calculatoare, suluri de hârtie, dischete, cutii și aparatură veche care fusese folosită cu ani în urmă, unele rămase de la compania în proprietatea căreia fusese clădirea înainte de-a o vinde lor. Erau aici mașini de scris demodate și chiar vechiul ei scaun care fusese atât de incomod și fusese înlocuit cu un an în urmă.

— Folosire inefficientă de spațiu. Vocea lui Ross Maclean avea o rezonanță profundă și tăioasă în camera aceea imensă. Totuși este foarte bine luminată.

Arătă spre acoperișul înclinat din sticlă, mai mult decât corespunzător.

— Ai putea să transformi camera aceasta într-un birou ?

Dealtfel, se părea că aștepta un comentariu din partea ei și Helen se întoarse spre el cu ochii mari și uimiți.

— Birouri ?

— Îi aruncă o privire pătrunzătoare, măsurând-o din cap până în picioare. Inspecția lui rapidă se

opri la sânnii ei și fu străbătută de un sentiment crudat amestecat cu teamă, ceea ce o făcea să tonesească. Pentru o clipă citi în ochii lui același sentiment, însă el se întoarse brusc și începu să străbătă încăperea cu mâinile în buzunare.

— Scara trecută am urcat până aici. Aveam în minte un plan mai mult sau mai puțin clar. Trebuie să chem pe cineva să vadă încăperea și să înceapă modificările. Bănuiesc că o să poată face trei birouri aici — al meu, al tău, și al ajutorului tău. Chiar azi poți să dai un anunț și să începi să discuți cu persoanele respective cât mai repede posibil, asta dacă nu ai pe cineva de aici pe care vrei să-l propui.

O conduse înapoi în lift înainte că ea să poată spune ceva.

— Eu... Vrei ca eu să fiu cea care face alegerea ?

— Desigur. Se sprijinise cu spatele de peretele liftului și o privea întrebător. Va fi asistentă ta, nu a mea. Biroul ei va fi lângă al tău și, cu puțin noroc, n-o s-o vad prea des. Ți va ușura munca ție, așa cum tu o ușurezi pe a mea. Este ceva normal.

— Dar..?

Helen îl urmă în biroul lui, mai mult decât surprinsă.

— Nu te simți capabilă de așa ceva, domnișoară Andrews ?

— Bineînțeles că pot să mă descurc !

S-a infuriat brusc când a văzut privirea batjocortoasă care-i însoțise vorbele.

— Păi atunci nu te mai țin după mine și apucă-te de treabă.

Ei nu, zău ! Era imposibil. A ieșit închizând ușa hotărâtă, dar avea sentimentul clar că-i scăpase ceva din toate astea. Un astfel de om nu juca niciodată cinstiit. În mod sigur urmărea ceva.

— Așadar ai fost promovată ? a vrut Tina să știe seara, când ajunsă acasă, Helen i-a povestit despre recenta plimbare.

— Nu. Nu știu exact ce urmărește. La suprafață totul pare normal și este adevărat că alerg foarte mult, dar am sentimentul că lucrurile nu stau chiar așa, este ca și cum aș merge pe gheață.

— Atunci crezi că după ce îți vei pregăti bine asistentă, el o să vrea să scape de tine ? îi sugera Tina cu un chip întunecat.

Helen trebui să admită că-i trecuse prin cap gândul acesta.

— Pe cine vrei să iei ?

— Probabil că pe Jeanette de la biroul de dactilografie. Este bună. Am lucrat destul cu ea și dacă trebuie s-o pregătesc până când noul birou o să fie gata, atunci pot cel puțin s-o suport. O să mă văd cu ea, luni. Mă duc să mă culc.

Deși era foarte obosită, Helen a adormit greu. Ross Maclean îi stăruia în minte și își dădu seama că vedea numai lucrurile rele în tot ceea ce făcea

el, chiar dacă nu era rău intenționat. Dacă ceea ce gândea era corect sau nu, n-avea nici o importanță.

Luni, Jeanette a fost copleșită de bucurie când a informat-o că trebuie să dea o probă pentru noua slujbă de secretar asistent al lui Helen. Jeanette era o blondă micuță, înfățișarea ei fiind exact contrariul lui Helen, care avea un corp svelt și era o brunetă de o frumusețe rece. Ross Maclean o privi pe Helen cu sprâncenele ridicate a mirare când Jeanette a plecat să-și aducă lucrurile din biroul de jos.

— Albă ca Zăpada și Trandafirul Roșu. Ești sigură că știi ce faci, domnișoară Andrews ?

Helen fu străbătută de un acces de mânie, când auzi comentariul lui sec.

— Da. Și, de asemenea, la rândul ei, Jeanette știe ce face, spuse ea teapănă. Este obișnuită să lucreze cu mine. Cea mai mare parte a lucrărilor mele ajungeau pe biroul ei.

— Arată puțin cam frivolă.

A strâns din buze, gândul lui zăbovind fără îndolală asupra părului scurt și blond al lui Jeanette, a siluetei apetisante și a faptului că a roșit foarte tare când s-a întâlnit cu șeful cel mare.

— Cred că a fost copleșită, murmură Helen, cu ironie, mirându-se chiar și ea. Doar nu are

șanse să întâlnească în fiecare zi oameni așa de impresionați.

Știa că era o răutate, dar el scotea din ea tot ceea ce era mai rău și în același timp nu-i plăceau aluziile pe care le tot făcea la adresa ei.

— Sunt sigură că o s-o pui repede la punct, murmură el, sec. Chiar de-ar fi să folosești bicicul — Fără îndoială.

Telefonul de pe biroul lui Helen începu să sune și din biroul lui se auzi de asemenea telefonul. Ziua începuse cu graba obișnuită și comentariul ei rămase nepedepsit, dar nu-i scăpă schimparea malicioasă din ochii lui. De ce simțea nevoia să se lupte cu el? La urma-urmelor, nu-l făcuse nici un rău. Pur și simplu era el însuși, dur, străin, prea puternic și prea cinic ca să fie uman. Își dădu seama că nu-i zămbise nici măcar o singură dată. Singura ei dorință era să fie lăsată în pace și se agătă de demnitatea ei cu hotărâre. De câte ori l-a văzut zăbind? se întreba ea. Nici măcar o dată. Atitudinea lui era în mod absolut respingătoare. Dacă era mai îngăduitor cât de cât, nu uita s-o facă destul de disprețuitor. Situația ei la birou se deteriorase din clipa în care el venise aici. Era tot timpul neliniștită.

Lipsa lui de bunătate a ieșit în evidență și mai tare la sfârșitul zilei. Jeanette urma să înceapă a doua zi și ora prânzului se apropia. Helen își dădea seama că Ross Maclean avea dreptate; ea avea nevoie de un ajutor. Ziua fusese mai mult decât obositoare pentru amândoi. Telefonul din biroul lui începu să sune și Helen se rugă să nu

sune și al ei. Se uită temătoare la el în timp ce-și străngea lucrurile.

— Domnișoară Andrews!

Helen a tresărit când i-a auzit vocea prin interfon și a avut senzația de gol în stomac, datorită felului ciudat în care i-a pronunțat numele. Ce mai voia acum? Trase aer în piept cu putere de câteva ori, înainte de a intra în biroul lui. Era chinat fără zece și nu-și putea permite să stea de vorbă deoarece pierdea autobuzul.

— Trebuie să mă rămâi în seara asta. Tocmai vorbesc cu Parisul și trebuie să le trimit o scrisoare cu poșta de noapte.

Rămase în prag. Îi vorbea cu asprime, fără să se uite la ea, frunzărind hârtiile de pe birou. Trebuia câteva secunde înainte de a-și ridica privirea și a văzut că ea nu se mișcase din prag.

— O scrisoare, domnișoară Andrews. Într-ună din sprâncene, nervos. Hai să continuăm. Trebuie pusă la poștă în seara asta.

— Plec la ora cinci, domnule Maclean, zise ea încet, uitându-se la ceas. V-am mai spus.

— Spus pe naiba! Asta este o urgență.

Ross stătea cu palmele pe birou, cu întregul corp aplecat înainte, uitându-se cu o privire amenințătoare la Helen care păli. Ura certurile, nu le putea face față. Însă el nu terminase!

— Voi încerca să te țin cât mai puțin, după ora cinci. Voi încerca să te tratez cu blândete. Totuși de data asta am nevoie de dumneata și vei sta!

— Nu pot!

Helen se uită la el fermă, cu ochii ei albaștri strălucind, în timp ce ochii lui cenușii se întuneau amenințător.

— Este cazul să-ți reamintesc că lucrezi pentru Maclean International și că datoria ta este în primul rând către companie. În America ai fi lucrat de la nouă la cinci și jumătate și chiar mai mult, dar și aici compania are prioritate față de întâlnirile cu prietenul.

— Nu are prioritate față de îndatoririle mele de acasă, spune ea liniștită. Nu pot să mai rămân.

Din nou mâinile îi tremurau, dar de data aceasta el nu știa, pentru că și le ținea în buzunarele costumului ei elegant, iar unghiile erau adânc și dureros înfipite în palme. Niciodată n-o să mai cedeze în fața unui bărbat. Cu buzele strânse, avea o atitudine inflexibilă, când de fapt încerca să nu se lase speriată de furia bărbatului din fața ei.

— Datorie acasă ?

O privi uimit, pe punctul de a exploda. Se îndreptă cât era de înalt, cu un chip și mai amenințător.

— Poți să vii mâine la ora nouă, domnișoară Andrews. Lasă farfuriile în chiuvetă în seara asta și ocupă-te de ele mâine dimineață, ce zici de asta ? îi sugeră el ironic. Cât despre prieten, dă-i un telefon și amână-l, după ce-i explici situația.

— Nu este nimic de explicat, domnule Maclean, deoarece nu amân nimic și nu rămân. Datoria mea acasă este fetița mea. Chiar și dumneavoastră vă dați seama că nu poate fi lăsată în

chiuvetă până mă eliberez eu de obligații. Are trei ani și nu am cu cine s-o las după cinci și jumătate. Dacă nu plec la cinci, o să pierd autobuzul. Indiferent de ce veți spune sau hotări, eu plec.

Dacă n-ar fi fost așa de supărată, Helen ar fi râs de expresia uimită de pe chipul acela aspru. Era clar că nimeni nu i se împotrivese până atunci. Spera ca șocul să-l omoare, dar el își reveni foarte repede, chipul devenindu-i și mai aspru și gura o linie subțire.

Ochii lui se îndreptară spre degetele fără inele, verificând ceea ce auzise și expresia ochilor era aceeași cu cea pe care o văzuse la atâția bărbați, când făceau legătura între lipsa verigheții și Tansy. Până la urmă toți își dădeau seama că era o mamă cu un copil din flori. Realizarea acestui fapt îi făcea pe bărbați s-o privească speculativ. Privirea lui Ross Maclean nu era speculativă. Era o privire disprețuitoare.

— Am înțeles. Atunci nu te mai rețin, domnișoară Andrews.

Helen se întoarse și plecă, dar această concedere rece o supără mai mult decât și-ar fi putut închipui.

În timp ce ieșea l-a auzit sunând la biroul de dactilografie, întrebând de Jeanette și, fără să știe de ce, s-a înfuriat. A reușit să-și exprime disprețul total fără să rostească un singur cuvânt. Acel ochi cenușii o concediaseră, o ignoraseră.

Acasă s-a ținut tare până ce Tina a plecat și Tansy a adormit. Abia atunci a început să plângă.

Plângea de mânie și indignare și din cauza aceluia sentiment ridicol de durere. Ar fi putut să-și poarte verigheta și ar fi fost scutită de neplăceri. Fusese mereu conștientă de lucrul acesta, dar după divorț n-a mai suportat-o pe deget. Avea senzația că greutatea ei o apăsa, le apăsa pe toate trei. Lasă-l să gândească ce-i place. La urma-urmelor, ce-i pasă? Nu însemna nimic pentru ea. Un străin care s-ar putea să plece înainte de a fi prea târziu. Două vapoare care treceau unul pe lângă altul în noapte, după cum spusese Jim.

Ceea ce gândise Ross Maclean era clar.

Restul săptămânii a fost mult mai plicticos decât fusese până atunci, dar și mult mai distant, dacă așa ceva era posibil. Putea să-i simtă disprețul mascat în mod constant, când, ridicând capul uneori, îl găsea privind-o încruntat parcă gândindu-se la o metodă prin care să scape de ea. În mod intenționat vorbea cu Jeanette, care acum lucra într-un birou apropiat de al lui Helen. Felul lui de a evita să lucreze direct cu ea a reușit să-i atragă atenția lui Jeanette, despre care se știa că nu e prea deșteaptă.

Vineri după-amiază a intrat în biroul ei și a stat acolo până când Helenei i-a venit să țipe. Apoi, a trimis-o pe Jeanette la etajul superior să caute ceva ce Helen știa bine că nu există. Toată săptămâna zgârnitul lucrărilor de transformare

de la etajul superior fusese îngrozitor și asta se suprapusese peste starea ei de enervare produsă de comportarea lui. Și acum voia să discute în liniște cu ea.

Ea se încordă ca să-i facă față. Ce urma? Concederea sau lecția de morală? Fi era groază de amândouă. Avea nevoie de această slujbă, altfel ar fi plecat deja. Dacă spunea ceva despre viața ei personală, va începe să plângă sau să țipe, deoarece ajunsese la capătul puterilor datorită atitudinii lui dure și reci.

Avea ochii măriți și fără să știe vulnerabili, fata ei palidă arătând foarte tânără și acest fapt părea că-l irită. Pentru o clipă se uită fix la ea, apoi se încruntă, gândindu-se probabil cum să-i dea vestea cea rea.

— Măine plec la Paris, spuse el brusc. Voi sta peste noapte acolo și mă întorc duminică dimineața.

— Și acum ce urma să-i spună? „Când mă întorc să nu te mai găsesc?”

Helen nu spuse nimic și el se uită la ea.

— Vreau să mergi cu mine și să nu-mi spui că nu poți, domnișoară Andrews! se răsti el. Am o întâlnire cu niște clienți din Est și este foarte importantă. Am nevoie de tine deoarece ești o secretară excepțională și cunoști totul pe de rost. Dacă nu găsești pe cineva să stea cu fiica ta, atunci, la naiba cu toate, o luăm cu noi!

Helen se uita la el cu o expresie uluită pe chip și el se uită pătrunzător la ea. Întotdeauna arăta extraordinar de eficientă, la fel de eficientă cum

fi era și muncă. În taiorul ei de culoarea prunel, cu bluza albă și părul împletit în coadă și prinsă ca o coroană în jurul capului, era imaginea perfectă a secretarei personale. Numai că acum buzele ei erau ușor depărtate de uimire, ochii larg deschiși, de un albastru închis.

— Ei bine ?

Vocea lui era iritată și ea tuși pentru a-și drege vocea.

— Foarte bine. Dacă... dacă vreți să-mi dați amănunte...

— Ce este cu fetița ta ?

Helen întoarse capul, simțindu-se strivită de privirea pătrunzătoare a acelor ochi cenușii. Părea că avea puțină putere să se apere în fața lui, de fapt nu reușea deloc.

— În week-end nu sunt probleme. Nu-mi place să mă despart de ea, dar pot să plec fără grijă. Dacă într-adevăr aveți nevoie de mine...

— Nu ți-aș fi cerut-o dacă nu era absolut necesar, se răsti el. Se uită la ceas. Trebuie să plec să rețin bilete pentru primul zbor spre Paris, mâine, cât mai devreme — clasa întâi, să rezerv camerele la hotel. Asta când mă întorc.

Se întoarse să plece; aparent furios, ca și cum i-ar fi spus că nu merge. Poate că sperase că o să-l refuze, astfel ca s-o poată concedia pe loc ?

— O să ai nevoie de haine.

Aruncă o privire semnificativă la taiorul ei.

— Am haine, domnule Maclean, îl înfruntă Helen teapănă.

Obrajii i se colorară la privirea lui și el strânse din buze.

— Ești un model de decență, domnișoară Andrews, mormăi el ironic. Oricum, la Paris ai nevoie de ceva special. O să-ți scriu un cec.

— Am haine, domnule Maclean !

Supărată și stânjenită de tonul lui, Helen se ridică și se uită furioasă la el. Model de decență în ceea ce privea hainele, dar nu și în viața personală — vocea lui mușcătoare spusese totul.

— Vă pot asigura că Parisul n-o să fie șocat !

Pentru o clipă ochii lui s-au îngustat și o scîlbă de admirație a trecut prin privirea lui ; chiar el așă, a simțit că voia s-o rănească și numai stăpânirea lui de sine l-a făcut să se abțină. Dintr-o dată, un zâmbet amuzat i-a jucat pe buze, primul care l-a văzut, dar ochii ei albaștri aruncă flăcări și el a dat din cap și s-a întors să plece.

— O să ai nevoie și de o rochie de seară, adăugă el în ultima clipă.

Când a văzut că și de data asta l-a aprobat dând din cap teapănă, și-a făcut ultimul număr înainte de a ieși :

— Fă ceva cu părul, sau altfel or să creadă că am venit cu menajera.

Dacă mașina de scris n-ar fi fost așa de grea, iar fi aruncat-o în cap. Jeanette intra în birou logănându-se pe tocurele ei înalte și prinse expresia de pe chipul Helenei, înainte de ieșirea lui Ross Maclean, care nici măcar nu-i observă zâmbetul strălucitor.

— V-ați certat ?

— Nu, răspuse Helen încordată. Măine plecăm la Paris.

— Oh, la, la !

Jeanette primi o privire uciğătoare de la Helen.
— Taci din gură ! se răsti ea la Jeanette care se așeză imediat la biroul ei și începu să lucreze.

Tina a rămas cu gura căscată când Helen a ajuns acasă și i-a împărtășit ultimele noutăți.

— Paris ? Dar este grozav... nu-i așa ?

— Nu este !

Helen urcă grăbită în furia ei, uitând că era ora mesei și începu să scoată hainele din dulap și să le arunce pe pat, tremurând de indignare.

— Îl urăsc ! Îl urăsc !

Se întoarse spre Tina cu o privire furioasă.

— Știi că mi-a spus că arăt ca o menajeră ?

Mai mult, mi-a sugerat să-mi tai părul !

— Nu cred că a avut neobrăzarea să-ți spună așa ceva !

— Are destulă neobrăzare pentru orice și mai crede că sunt o mamă cu un copil din flori.

— L-ai lămurit, sper ?

— Nu, n-am făcut-o. De ce-aș fi făcut-o ?

Helen își ridică mândră capul și Tina o privi surprinsă. Niciodată n-o văzuse pe sora ei atât de frumoasă, dar nici așa de furioasă. În mod normal, Helen era prea liniștită și tăcută.

— Liniștește-te. Hai să mâncăm...

— Sunt prea furioasă, o să-mi rămână în gât.

— Atunci, hai, dacă te îneci sunt aici. Pot să te bat pe spate. Nu vreau să aud nimic. Trebuie să mă duc la cursuri.

Doar că ușa dormitorului și refuză să se miște până când Helen n-a ieșit și a început să coboare. Era încă supărată și rănită în mândria ei.

După ce Tina plecase și Tansy a adormit, Helen se întoarse în dormitorul ei să-și facă valiza. Avea haine destule. Lui Miles îi plăcea să epateze, să fie sigur că înfățișarea ei exterioră n-o să trădeze umilintele pe care ea le suferea acasă. Purta haine scumpe. Era o prostie să renunțe la hainele acelea scumpe, deși pe multe dintre ele nu avea ocazia să le poarte. Acum le scosese din dulap și începu să le treacă în revistă. Era foarte potrivit să le poarte în compania unui bărbat la fel de dur și crud.

Se încrunță când își văzu imaginea în oglindă. Nu era semăna în nici un fel cu Miles. Era nedrept din partea ei să-l compare cu el și deși nu se simțea înclinată să fie corectă cu Ross Maclean, a trebuit să admită că nu putea fi comparat cu bărbatul de genul lui Miles Gilford. Maclean avea clasă, putere și dorința de a stăpâni i se potriveau perfect. Era un bărbat înspăimântător, fără milă, dar instinctiv ea știa că el n-ar fi lovit o femeie, chiar dacă ar fi dorit s-o rănească, așa cum a făcut cu ea în dimineața aceasta.

Era ger și Helen și-a ales cu grijă îmbrăcămintea. Ceva calduros pentru călătorie. Ceva sofisticat pentru hotel și apoi rochia de seară. Nu le lua mult timp să se hotărască și și-a amintit supărată că trebuia să ia autobuzul până la birou și mâine să se întâlnească cu el acolo, foarte devreme. Se oferea să-i cumpere haine. Mai bine le-ar fi oferit un taxi. Ar fi fost mult mai omenesc.

Helen se spăla pe cap când a sunat telefonul și a alergat înainte ca Tansy să audă.

— Domnișoara Andrews ?

Vocea lui Ross Maclean a răsunat în receptor amenințător și ea l-a strâns cu putere.

— Da.

— Te-am sunat să-ți spun că mâine dimineață o să vin să te iau. Este al naibii de frig. Te rog să fii gata.

— Mulțumesc. Adresa mea este...

— Știu unde stai. Dosarul are și adresa, tot de acolo am luat și numărul de telefon. Noapte bună, domnișoară Andrews.

Scurt. Aproape repolíticos și totuși nu era nimic între ei. Ea gândea despre el că era nemilos, iar el gândea despre ea că nu era atât de corectă pe cât credea. Nu putea să-și dea seama de ce voia s-o ia cu el. Nu voia s-o lase pe Tansy — Cerule, avea atât de puțin timp să stea cu ea — dar în felul acesta putea să fie sigură că nu trebuia să se mai îngrijeze pentru slujba ei. Trebuia să se asigure că va străluci la indiferent ce-i cerea să facă. Termină să-și usuce părul și apoi se așeză în pat. Afară viscolea, foarte firesc în această perioadă a anului. Cel puțin o să meargă la aeroport în Mercedes.

*
*
*

Era încă întuneric afară când Helen îl aștepta, gata îmbrăcată. Tina se sculase și ea ca să asiste la plecarea și stătea privind-o cu admirație. Helen

purtă un taior cu pantalon cafeniu, peste care își lăsa cizmele înalte din piele de căprioară. Era foarte elegantă și rafinată. Își împletise părul într-o coadă, dar de data aceasta, contrar obiceiului, o lăsa să atârne pe spate. Semăna cu o frânghie groasă, neagră-albăstruie, care era puternic pusă în evidență de cafeniul taiorului.

— Șic, foarte șic, observă Tina, înfășurându-se mai strâns în halat. Nu l-am mai văzut.

— Niciodată nu l-am purtat, murmură Helen cu ironie.

În vocea ei era amărăciune când se gândi în toate moduri se folosisse de ea Miles. Fața Tinței se întunecă.

— Porcul !

Era singurul nume pe care i-l dădea lui Miles și Helen se înduioșă când văzu chipul surorii ei. Tina suferise și ea.

— Sigur te poți descurca ?

— Sigur, spuse Tina îndreptându-se spre ferastră și uitându-se la mașina parcată afară. Aoleo, cred că a venit ! Hopa ! Iese din mașină. Un metru nouăzeci. Este sănătos ? Așa, nu arată rău.

— Nu este nimic bun în el, mormăi Helen aruncându-și pe umăr un șal de cașmir roșu și luându-și valiza.

— Am să-ți telefonez, când am să știu hotelul și dacă se întâmplă ceva...

— N-o să se întâmple nimic, spuse Tina încă-pătânată, împingând-o spre ușă.

— Pleacă. El n-o să sune la ușă și o să stea sprijinit de mașină, înghefând fără îndoială.

Își indesea pe cap o pălărie din fetru de aceeași nuanță cu taiorul și se îndreptă spre ușă.

Simțea că tremură. Era pentru prima dată când pleca din oraș, de când se mutaseră aici după divorț. Era neliniștită, speriată că o lasă pe Tansy, speriată că pleacă în necunoscut. Miles Gilford îi distrusese toată încrederea în ea și acum trebuia să lupte din nou ca să și-o recapete. Abia acum, când trebuia să le lase singure ca să meargă într-un oraș pe care nu-l cunoștea, cu un bărbat intransigent își dădea seama că nu câștigase încă bătaia.

El se îndreptă când Helen deschise ușa și o luă spre alee. Era îmbrăcat într-un costum închis și pe deasupra avea o haină din piele, foarte scumpă, pe care o purta descheiată, dar ea nu avu timp să se uite mai atentă la el. Ross Maclean îi aruncă o privire scurtă și rapidă, notând într-o secundă fiecare amănunt din îmbrăcămintea ei. Îi deschise portiera, o ajută să se așeze și luându-i valiza o puse pe bancheta din spate. Atunci avu o dorință extraordinară să-l întreb ce va face la Paris, dar și-a mușcat buzele, iar el s-a urcat în mașină alături de ea și a pornit motorul puternic. Conducea în tăcere, dar din când în când îi arunca o privire pătrunzătoare.

— Totul este în ordine ?

Întrebarea lui simplă a uimit-o și a făcut-o să se uite la el cu ochii ei albaștri și neliniștiți.

— Da.

— Ai aranjat cu persoana care trebuie să stea cu fetița ?

— Sora mea stă cu mine.

Nu avea chef să povestească. Se simțea rău. În cluda mării mașinii, se simțea închisă, prea aproape de el, la cheremul forței lui bărbătești. Când el erau atrași de coapsele lui puternice și se simți cuprinsă de frică. Începu să respire profund și încercă să nu mai tremure. Avea sentimentul că nimerise într-o capcană.

— Ți-e frică să zbori ?

Își ridică ochii spre el când auzi tonul mângâierii și îl văzu că se uită la ea cu o privire piezișă pe o fațu să se îndrepte în scaun. Adevsea se uita la ea în felul acesta, străpungând-o cu ochii aceia cenusii și pătrunzători care o făceau să se înfioare, — Nu. În ultimul timp n-am mai călătorit cu avionul dar sunt obișnuită.

— Atunci, ți-e frică de... mine ?

— Știi bine că nu.

Imediat trecuse în apărare ; vocea îi devenise mai ascuțită, dar drumul a continuat în tăcere.

— Știu că trebuie să cred că așa este, dar câteodată mă îndoiesc, spuse el.

— Nu te îndoi de asta, domnule Maclean, îi răspunse scurt Helen.

Bruce îl simți cum se încordează și își regretă vocea dură. La urma-urmelor, vor fi împreună o zi și jumătate. Era o prostie să continue să-i răspundă cu bruschețe.

Câteodată, sunt îngrijorată gândindu-mă la asta, asta-i tot, îi răspunse ea, mai calmă.

— Înțeleg. Sora ta câți ani are ?

Părea mai relaxat și ea răsufă ușurată.

— Nouăsprezece. Este o persoană pe care mă pot baza. A trebuit să întrerupă când era în ultimul an de liceu și acum merge la cursurile serale ca să poată să-și ia bacalaureatul. Are talent la limbi străine. Anul viitor o să meargă la facultate.

— Înțeleg, murmură el. Acum îmi dau seama de ce trebuie să plec la ora cinci. Și ce se va întâmpla când sora ta va merge la facultate?

— Încă nu m-am gândit la asta, îi mărturisii Helen. Nu mă îndoiesc că o să găsească ceva.

— Ce s-a întâmplat cu părinții tăi ?

— Au murit, un accident de mașină. Atunci sora mea avea cincisprezece ani.

Ross dădu din cap.

— Așa că acum tu ești capul familiei.

— Da.

Tăcu din nou, fără să-și dea seama cum a putut să-i spună toate astea. Un lucru era sigur : sentimentul apăsător de teamă dispăruse, n-o mai chinuia. Nu știa sigur cum se întâmplase — poate că era din cauza vocii lui tainice. Când nu era furios, vocea lui era catifelată ca și cum ar fi aparținut altei persoane, nu bărbatului pe care-l știa. Adesea încerca să-i reziste acestei voci, dar mai târziu îi venea în urechi sunetul ei catifelat.

Când au parcat mașina vântul bătea tare și i-a smuls pălăria Helenei. Ross i-o prinse cu brațul lui lung și i-o întinse. În ochii ei juca o privire amuzată când a văzut coada groasă, neagră-albăstrui, strălucitoare peste șalul roșu.

— Iau eu valiza. Tu Ține-ți pălăria, îi sugera el strâmbându-se și pentru o clipă a fost uimită de blândetea din privirea lui.

Nu a avut mult timp de gândire pentru că avionul era pe pistă și au decolat înainte ca ea să-și dea seama. I-a prins bine ceașca de ceai pe care a băut-o și a închis ochii pentru o clipă, în timp ce Ross Maclean a comandat o ceașcă de cafea și a început să studieze niște documente. Încet s-a lăsat, simțindu-se ușor amețită. Fusese încordată timp de două săptămâni și acum încerca să se redreseze. Știa perfect de bine că o migrenă o putea lovi oricând. Era un miracol că nu se întâmplase încă nimic.

Își scosese pălăria și după puțin timp a adormit, total înconștientă de ochii duri și reci care o priveau. Coada groasă îi alunecase pe umăr, genele lungi îi umbreau obrazii catifelați, părul negru stralucitor îi încadra fața. Era frumoasă, cu o înfățișare inocentă, aproape tragică, așa cum se vedea întinsă pe scaunul ei.

El strănise din buze. Cât de înșelătoare poate fi înfățișarea unui om. Știa asta din experiență. Se întoarse nerăbdător și începu să studieze documentele, fiind absent la cifre și la însemnări. Va fi amuzant să vadă fața lui Claude Thiriet când o va întâlni pe domnișoara Andrews. Părea că o neajutorată. O să-i piară zâmbetul când o va îngheța cu o privire.

— Ho uită la ea întrebător, așteptând-o cu cheile în mână și ea reveni repede în prezent urmându-l în lift, însă se simțea ciudat, cu nervii încordați.

— Te simți bine ?

— O pălvea cu atenție, cu ochii întrebători și cu un zâmbet mic și rece pe buze. Helen strânse puținul puternic.

— Perfect.

Vocă îi era veselă și asta îl făcu s-o mai pri-vină o dată, cu ochi pătrunzători, apoi îngri-jorarea îi dispăru. Dădu scurt din cap.

— Este devreme, încă mai putem lua micul de-jun. Am câteva treburi de rezolvat, așa că l-am comandat în cameră. De asemenea am comandat și pentru tine. N-a fost nevoie să te consult în privința asta. Micul dejun la Continental este bun.

— Mulțumesc. N-am mâncat nimic când am plecat de acasă.

— Am bănuț.

— A-a oprit lângă ușă și i-a dat valiza.

— Avem o întâlnire la prânz și una după-amiază. În seara asta luăm masa cu niște clienți. Acum ești liberă, dar aș prefera să nu părăsești hotelul. S-ar putea să avem nevoie de tine.

— O să despachetez și o să mă odihnesc, pro-mite Helen, intrând în cameră și aproape imediat aruncându-se pe pat.

Nu-l venea să creadă că ușa era încuiată și că nu avea cheia în mână. Această călătorie o întor-cea așa de tare în timp, încât aproape se aștepta să-l vadă pe Miles intrând în cameră, să vadă urzumea din ochii lui, să-l audă acuzând-o de ne-

CAPITOLUL III

Era un hotel mare, unde era clar că Ross Mac-lean era cunoscut. Helen a observat că toate pro-blemele le rezolvase cu ușurință. Nu era obiș-nuită cu asta. Era destul de obișnuită cu hotelu-rile mari ca acesta, hoteluri faimoase, care erau foarte scumpe, cu Miles amețit de băutură, cu degetele lui puternice strângând-o tare de brațe, cu șoptele lui îndârjite — „zâmbeste ! zâmbes-te ! zâmbeste ! “

Atât de des fusese paravanul lui Miles, când el se lupta să afișeze o înfățișare de om bogat, o imagine care, credea el, urma să aducă pe linia de plutire firma lui falimentară. Se îmbrăca cu grijă și zâmbea fericită la oameni, știind că va suferi mai târziu dacă n-o făcea. Era obișnuită ca lucru-rile să meargă prost, note de plată care de obicei erau mai mari decât se așteptase el, întotdeauna fiind vina ei. Reușea cu greu să-și stăpânească mânia în restaurante, încât observau și chelnerii. Era ca și cum s-ar fi întors în timp, numai că de data aceasta cu Ross MacLean lucrurile nu pu-teau merge rău. Bogăția și puterea lui erau reale, iar autoritatea lui nu putea fi trecută cu vederea.

— Domnișoară Andrews ?

reuşitele lui permanente. Se cutremură şi începu să despacheteze. Nu era sigură dacă asta era ca un tratament sau o tortură, dar era destul de sigură că nu i se putea întâmpla nimic. Ross Maclean avea camera de vizavi, despărţiţi numai de coridorul larg.

Se privi în oglindă foarte uimită. Ce-i trecea prin cap? Ross Maclean n-o făcea să se simtă în siguranţă, departe de aşa ceva. Încă de când venise el la companie, ea fusese mult mai agitată decât fusese în ultimii ani. Ar fi fost mult mai în siguranţă cu un tigru.

Pentru masa de prânz, Helen se îmbracă într-o rochie moale de culoarea cafelei. Avea pantofi potriviţi şi o curea de culoarea ciocolatei care-i încingea talia subţire. După o oarecare gândire îşi lăsă părul împletit în coadă, care-i atârna pe umăr. Într-un fel, pantofii cu toc înalt o făceau să se simtă mai sigură pe ea. Se machiase cu grijă, folosind parfumul preferat. Era ceva nou, deoarece la birou nu se parfuma, considerând că nu era necesar.

Nu realizase că vor fi două întâlniri în timpul zilei şi se felicită că fusese inspirată şi în ultimul minut mai adăugase un costum în valiză. Îi plăcea să fie bine îmbrăcată şi ştia asta. Poate s-a simţit stânjenit când s-a oferit să-i cumpere haine? Se îndoia. Probabil că se gândea cum le plăte. Păreră lui despre ea era foarte clară.

A sunat-o şi i-a cerut să vină la el. Când a deschis uşa a privit-o din cap până-n picioare. Ochii lui cenuşii erau uşor umbriţi, o priveau mai blând decât înainte şi pentru o clipă a simţit o căldură

inabilă, ca şi cum ceva tandru o atinsese. Până acum nu fusese atinsă cu tandreţe, decât de tany când o mângâia pe faţă. Sentimentul a pălănit-o, deşi el nici n-a zâmbit.

O menajeră tulburătoare, murmură el cu o voce uşor ironică. Îmi cer scuze.

Chipul Helenei se coloră uşor şi buzele schimbară un zâmbet mic.

Din ce în ce mai bine. Vom coborî înainte să suferi o altă schimbare uimitoare. Ți-ai luat carnetul?

Da.

Desigur, murmură el sec. Mă gândesc ce rol o fi venit să întreb? Îmi închipui că poșeta aceea este plină până la refuz cu acte de birou. Un carnet şi un creion, spuse calmă Helen. Era ceva în comportarea lui care o tulbura, o schimbare în atitudinea lui, o căldură care o făcea să se simtă vulnerabilă. Dintr-odată a devenit conștientă de el, un sentiment pe care nu-l mai avusese pentru un alt bărbat. Această senzație îi întunecă privirea şi se înfioră când el îi atinsă brațul.

A înțeles schimbarea lui de atitudine când a văzut invitații pe care trebuia să-i întâlnească și să-i întrețină la masa de prânz, toți bătați. Totuși i-a bătut mai tare pentru o clipă și a rămas seapănă. Amintirile i-au revenit făcându-i rău, trecutul i-a apărut în fața ochilor.

Presupunca că trebuia să intervină. De asta avea nevoie de ea. De ce nu-i trecuse prin cap? De asta fusese atât de insistent în ceea ce privea înfruntarea. La urma-urmei, istoria se repeta.

Blândetea lui fusese calculată, ca s-o ametească. De fapt era mai subtil decât Miles. Simțea că-i venea să verse.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâm plă cu tine ? murmură el în timp ce ea rămase nemișcată. De câte ori trebuie să te mai întreb până să-mi răspunzi ? Dacă ești bolnavă, spune-mi acum, și te poți duce în camera ta. Mă pot descurca și fără tine.

— Nu sunt bolnavă, spuse Helen încet îndreptându-și spatele. Nu trebuie să te descurci fără mine, domnule Maclean. Sunt destul de obișnuită cu astfel de întâlniri.

— O colecție considerabilă de bărbați ? Te rog, nu-mi explica, se răsti el, comportarea lui corectă risipindu-se brusc. Fă numai ce ai venit să faci ; la urma-urmelor, face parte din slujba ta.

— Da, acum înțeleg, murmură Helen, întorcând capul când el a privit-o furios.

Nu avu timp să mai spună și altceva, deoarece sosseau oaspeții pe care-i așteptau, cel puțin doi dintre ei uitându-se cu cordialitate la Helen.

Erau patru bărbați, trei dintre ei erau evident din Est, în ciuda hainelor lor moderne. Al patrulea bărbat era un francez de vârstă mijlocie, dar încă chipeș. Toți s-au ridicat și Ross Maclean a luat-o de braț și a condus-o la bar. Prezentările au fost scurte și prietenoase și Helen abia a avut timp să le rețină numele înainte ca el să se întoarcă spre ea.

— Domnilor, secretara mea.

— Are și un nume ?

Claude Thiriet îi aruncă o privire insolentă și semnificativă.

Helen, făcu Ross Maclean, calm.

Nu că asta ar fi surprins-o. N-ar fi putut să-l facă prea mult dacă i-ar fi spus domnișoara Andrews. Așa puteau să-i spună pe nume și să discute cu ea. Ea trebuia să le răspundă și să-i facă încât să-i facă să semneze contractul. Era totuși de dezamăgită de el. În orice caz, se părea că toți oamenii de afaceri aveau aceleași apucături. Avea o vastă experiență în acest domeniu. Nu cuprinsă de jenă și de supărare.

Când s-au așezat la masă se trezi lângă Ross Maclean și după primul fel au început să discute afaceri. Avea grijă să privească mai mult în farfurie și asta numai ca să evite privirile lungurugose ale francezului și ale celorlalți. Era o ușurare să asculte discuțiile despre producție și despo prețuri.

Doriți să iau note, domnule Maclean ? trebuia ea încrezătoare, dorind în același timp să fi avut o pereche de ochelari cu rame mari.

Până atunci le zămbise șters deoarece era clar că asta se aștepta de la ea, dar găsese că era dificil să o facă și nu știa cât va putea rezista.

Numai când crezi că este necesar, Helen. Tu hotărăști. Le vom tria mai târziu.

Era foarte nerăbdător și fără îndoială că ea spusese ceva ce nu trebuia, dar își luă creionul și caietul și le puse hotărâtă pe masă.

— Această ființă frumoasă este așa de oficială de obicei, sau asta este pentru binele vostru ? în-

trebă Claude Thiriet. „Domnul Maclean” sună prea rece ca să fie adevărat.

Se uită sugestiv și vocea lui Ross Maclean era înghețată când îi răspunde :

— Helen este o secretară perfectă. Nici nu-mi închipui cum m-aș descurca fără ea.

Helen se încordă. Putea să-și dea seama din vocea lui dură că Ross Maclean era furios, că el aștepta de la ea mai mult decât o comportare oficială.

— Chiar dacă ești „domnul Maclean” ? Secretara mea îmi spune *chéri*.

— Și cum îți spune soția ?

Tonul lui de gheață era și mai pronunțat, dar Claude ridică din umeri fără să-i pese.

— Mă strigă tot *chéri*. Știu cum să mă port cu femeile.

Helen a zâmbit larg, chiar dacă era numai din buze, iar privirea lui Claude Thiriet era mai seducătoare ca niciodată. Nu îndrăznea să se uite în altă parte și pe urmă, nici nu avea timp. Ross Maclean era furios și a condus discuția de afaceri cu o asemenea viteză încât abia a mai avut timp să mănânce.

Imediat după masă, întâlnirea a luat sfârșit și au aranjat să se vadă la patru și jumătate. Nefricită, Helen își urmă șeful, care se îndrepta spre lift.

— Acum o să triem materialul înainte de întâlnirea de după-amiază.

Se opri în fața ușii camerei lui și privirea i se întunecă când văzu că Helen ezită, nervoasă.

„Domnișoară Andrews, ești în siguranță ! se întoarce el. Am un apartament : un dormitor, baie și salon. O fată ca tine n-ar trebui să se teamă. N-o să teoi dincolo de salon. Acum ne-am întors la normal. Știu că preferi să fii oficială cu mine.

— Nu te-a răspuns și el a condus-o în apartamentul mamei dar foarte elegant, fără să-i mai dea timp să mai gândească. Era aici ca să muncească și asta făcea ! Era pur și simplu ca un motor, îi putuse întrebați, îi dicta răspunsuri și îi dădu de lucru înăuntru nici măcar n-a avut timp să ridice capul din harti.

— Bine, asta-i tot, spuse el tăios puțin mai târziu, uitându-se la ceas. La ora patru te aștept la bar. De acolo vom merge în altă parte.

— Bine, domnule Maclean.

— Nu simțea dezorientată, nu era sigură de rolul ei și era în drum spre ușă, când el o opri.

— Nu crezi că ai putea să-mi spui Ross ? o întrebă el ironic. La urma-urmelor, cred că fostul tău șef îi spuneai Jim. Cu Thiriet insistând să-i spui pe nume, cred că nu este cazul să ne formidăm. Altfel cred că m-aș simți ca un tată vitreg din epoca victoriană.

— Vrei... vrei să-ți spun...

— Ross. Hai, spune. Nu mușc.

— Bine, atunci... Ross, murmură Helen cu fața roșie.

— Vezi ? spuse el tărăgănat. Zău că este ușor. În felul ăsta n-o să fie nevoie să-mi spui *chéri*.

— Nici n-ar fi posibil ! se răsti Helen.

— Tepl trântind ușa și odată ajunsă în camera ei, închise ușa imediat.

Helen nu ştia prea bine ce-o să facă în timpul întrunirii de după-amiază. Se părea că în timpul prânzului nu făcuse ceea ce trebuia. Un lucru era sigur, indiferent ce va face, el nu va fi mulţumit şi ea nu putea înţelege de ce. Într-un fel îi era clar că aici îndeplinea două slujbe. Aşa că cel nemulţumea ? Poate că ar fi trebuit să cocheteze cu ei chiar de la început ? Necazul era că nu putea s-o facă. Niciodată nu putuse să facă astfel de lucruri. Miles îi spusese că era frigidă, incapabilă să răspundă unui bărbat, incapabilă chiar să se prefacă. Fără îndoială că şi Ross Maclean gândea la fel.

Când coborî la ora patru, fu surprinsă să-l găsească aşa de amabil. După ce s-a gândit bine, se hotărâse să se schimbe, pentru că îşi adusese aminte haine. Poate că el o să creadă că exagera puţin sau că o făcea intenţionat, deoarece îi făcuse observaţiile acelea cu privire la haine. Oricum nu putea să-l convingă, aşa că ce rost avea să încerce ?

Eră la bar când a văzut-o stând nehotărâtă la intrare. S-a ridicat şi a venit spre ea.

— Nu vom mânca aici. Bănuiesc că vrei mai degrabă să bei un ceai decât ceva de la bar.

— Da, te rog.

Se simţea destul de stânjenită de schimbarea lui de comportament, de faptul că zâmbea.

— Da, te rog, Ross, insistă el, luând-o de braţ şi întorcând-o spre ieşire. Să intrăm aici înainte ca ceilalţi să sosească.

Se îndreptară spre salon şi el comandă ceai pentru amândoi.

Adu-i şi câteva sandvişuri domnişoarei, adună el, în timp ce chelnerul se îndepărta. Se aşeză fix la ea. Deoarece ai mâncat foarte puţin la prânz, poţi să ronţai câteva sandvişuri acum. Ai telefonat acasă ?

Da. Am telefonat azi-dimineaţă. Sunt... sunt puţin neliniştită, când sunt plecată aşa departe.

Tulburată de privirea lui fixă, Helen se uită puţin adlon, încercând să nu-l privească. Acum ar fi fost potrivit să-l întrebe cum dorea să se comporte la întrunire. Încercase în ambele moduri şi se părea că nici unul nu-i plăcuse. Părea că trebuie poate supărare şi acum îi mai dădea o şansă, sau cel puţin aşa credea, se corectă ea repede. Ar fi trebuit să-l întrebe, dar din nefericire curajul îi scăduse.

Totdeauna ai locuit aici ? întrebă el, iar ea observă că o studia cu ochi scormonitori.

Nu. Am locuit în Hampshire, într-un orăşel. Ne-am mutat aici după...

Helen se opri când îşi dădu seama că era să-i spună despre divorţ. Ar fi fost grozav dacă şi-ar fi creat un avantaj, dar ea a vrut numai să scape, să se elibereze mai repede de frică şi umilire. Orăşelul unde locuiseră era destul de mic. Se înţelegea dacă Miles mai locuia acolo. Probabil că încă mai locuia în casa aceea mare, cea pe care nu şi-o putea permite. Avocatul ei se infuriase când ea n-a vrut nimic. Tot ceea ce dorise era libertatea şi siguranţa.

— După ce ai avut copilul ? Ross se încrunță la ea arătând ca și cum încerca să-și închipuie că rușinea o făcuse să uite.

— Nu. Înainte de asta.

— Bănuiesc că erai foarte tânără — douăzeci și unu de ani ? Nici acum nu ești prea în vârstă. Asta este foarte clar, când nu te îmbraci sobru. Nu mi se pare că ești capabilă să te descurci cu o asemenea povară.

— Nu este o povară !

Brusc, Helen se înfurie, uitându-se urât la el.

— Nu mă refeream la fiica ta. Mă refeream la poziția ta de cap de familie. Mănâncă-ți șandviciurile, Helen. Poate că dacă-mi ții gura, reușim să nu ne mai certăm în seara asta.

— Îmi pare rău, dar nu-mi place să discut despre asta.

Fără să-i dea prea multă importanță, el dădu din cap și-și bău ceaiul. Când ceilalți intrară în salon, ei stăteau tăcuți.

Întâlnirea de după-amiază era mai puțin oficială. Aveau la dispoziție un separeu și de data asta, Ross era mai calm. Era aici ca să obțină ceva. Fusesse redactat un contract, întâlnirile aranjate, prețurile fixate și în timp ce se ridicau să plece era clar că el fusese stăpân pe situație și i-a învârtit cum a vrut. Dar avea un aer exasperat, ceva în genul *iei sau nu iei*, care a surprins-o pe Helen.

— Mon Dieu, ce furios, murmură Claude Thiriet, când se îndreptau spre hol.

Luate mâna Helenei și o băgă sub brațul lui și deși ea n-a smucit, n-a reușit să se elibereze.

— I-am văzut la New-York și era la fel, dar nu atât de tăios. Poate că este așa din cauza ta, draga mea Helen ? În America, doamna care era cu el era foarte atentă. Este posibil ca tu să nu-i dai ceea ce vrea ?

— Luerez cu el.

Așa făcea și ea, dar era clar că-i oferea mai mult decât era necesar. Era foarte... amabilă. Pe urmă la ea dintr-o parte, cu o privire foarte sugestivă care lui Helen îi făcu rău. Cât mai trebuia să suporte ? Se înroși. Nu se putu opri, dar se părea că lui Claude îi făcea plăcere.

Acum știu. Ești puțin cam cicălitoare. În seara asta mă poți cicăli pe mine.

— Îi luă mâna și i-o sărută zâmbind, în timp ce Ross se îndrepta spre ei. Helen își ridică ochii și întâlni doi ghetari cenușii îndreptați spre ea.

— Îmi pare rău să te întretup, *mon ami*, spuse ei nerăbdător. Helen are niște însemnări de trans-

— Nu este un joc, Ross. Tocmai plănuiam cum să ne petrecem seara.

Zâmbi și se îndepărtă. Helen făcu la fel.

Nu putea descifra expresia de pe chipul lui Ross Maclean. Putea să fie de aprobare sau de dispreț. Dintr-odată, nu mai putu suporta.

— La masă a fost mulțumită că a fost așezată lângă Ross. Asta îi dădea o oarecare prestație, un sentiment de siguranță, dar nu ținu mult. N-a putut să refuze să danseze cu fiecare în parte. Se părea că asta se dorea și Helen își blestemă ideea

de a se îmbrăca cu o rochie atât de decoltată la spate. Și-au plimbat degetele pe spatele ei, înălțându-l pe Romeo din Est și apoi Claude Thiriet. A încercat să ignore totul și a continuat să zâmbească, dar i se făcuse greață și și-a amintit cu furie de treburile lui. Era obișnuită să se descurce în astfel de situații. Miles o dresase bine, mai degrabă cu bățul decât cu blândețea.

Când masa s-a terminat, nu l-a mai așteptat pe Ross. Dând scurt din cap în loc de bună seară, a plecat singură. Când se găsi în siguranța camerii ei, aruncată pe pat, își privi dezgustată rochia și începu să plângă. Știa că odată ajunsă acasă o să arunce rochia, i se părea că i se lipește de pielea și o arde.

Un ciocănit scurt în ușă o făcu să tresară. Iși aminti cu furie și cu groază de satisfacția de pe chipul lui Claude. Dacă era el... Ciocănitul s-a repetat, dar de data aceasta însoțit de o voce dură pe care începuse s-o audă și în vis.

— Helen ! lasă-mă să intru.

Când i-a deschis ușa, a intrat fără o vorbă, a trântit-o și apoi s-a întors cu fața spre ea. Era furios pe ea, de asta era sigură.

— Ce dracu' a fost asta ? Îi aruncă o privire furioasă care o făcu să înghețe. Se presupunea că ești secretara mea, nu o vampă. Dacă te-ai angajat să-l distrezi pe Thiriet, mai târziu puteai să...

— Cum îndrăznești ?

Helen se uită la el ca la un nebun, iar chipul i se colorase.

— Sunt eu de vină pentru că clienții tăi sunt desfrânați ? Tu ai aranjat asta ! Cu ce am gre-

știi sau nu-a scăpat ceva ? Trebuia să-i bat cu toaca ?

Helen se uită fix la ea.

Trebuia să te porți decent. Nu mă așteptam să-l faci ochi dulci lui Thiriet și celorlalți. De furie, buzele i se albiseră și Helen păli când a auzit ce gândea.

Paci pe misterioasa, nu-i așa ? Acasă ești de gheață iar aici ești numai zâmbet. Intenționezi să îi continui noaptea aici ? Este un pat mare. Palma lui Helen îl prinse pe neașteptate, degetele ei lăsându-i urme roșii pe obraz, iar forță lozându-l i-a dat capul pe spate. Ochii i se îngustară, după ace de gheață și se îndreptă spre ea plin de furie. Helen se dădu înapoi până când ajunse la masa de toaletă.

Nu mă atinge ! Nu mă atinge !

Devenise lividă, iar ochii albaștri aveau o expresie de groază. Ross se opri ca și când s-ar fi lovit de un zid.

Eu nu lovesc femeile, domnișoară Andrews, scutindu-l el. Am alte metode când vreau să le pedepsesc.

Era clar ce voia să spună și ea încercă să dădu înapoi.

Nu ! Mai bine m-ai lovi. Nu pot să suport ! Vocea îi devenise ascuțită și își frângea mâinile, iar el se opri din nou. Era uimit și revoltat.

Al înnebunit ? Te-ai purtat ciudat toată seara. Ce fel de spectacol a fost ăsta ? Toți nenorociții aceia și-au plimbat mâinile pe corpul tău. Tu nu ai am voie ? Nu-mi zâmbești și mie, dacă te mângâi ?

— Termină ! Tu ai vrut să le zâmbesc. Helen deveni și mai lividă. Nu trebuia să-mi spui. Sunt obișnuită. Asta a trebuit să fac mereu și am încercat din răspunderi pentru că am nevoie de slujba asta, dar acum... nu mai pot s-o fac. Nu mai pot să merg cu tine. Va trebui să iei pe altcineva care poate să facă treaba asta, deoarece eu nu pot și nu vreau și...

Vocea i se ascuțise, vecină cu isteria, ochii i se umplură de lacrimi și el se așeză încet pe scaun fără să-și ia ochii de la ea.

— Cred că mai bine te-ai explica, spuse el calm.

— Nu este nimic de explicat. Ți-am mai spus. Vocea îi era răgușită, dar se uita fix la ea.

— Ba eu cred că este. M-ai acuzat că te folosești ca să obții contracte, cred că nu mă înșel. Lasă-mă să-ți spun, domnișoară Andrews, că n-am nevoie de astfel de ajutor. Produsele noastre sunt cele mai bune și se vând bine. Avem o lungă listă de clienți care așteaptă neîncetător. Singurul lucru pentru care te-am luat cu mine este că nu suport să-mi pierd timpul cu notițe. Dacă odată o să am nevoie de un chip frumos ca să-mi vând produsele, las totul baltă și-mi iau lumea-n cap.

— Atunci de ce, de ce m-ai adus cu tine ? murmură Helen. De ce mi-ai spus să mă îmbrac pentru Paris ?

Era șocată, dar nu găsi înțelegere, deoarece el arăta mai furios ca niciodată.

— Ți-am spus să te îmbraci pentru Paris, pentru că la Paris am venit, scrișni el. Și știi foarte

bine de ce te-am luat cu mine : pentru că ești secretara mea !

Helen îl privea cu lacrimile curgându-i pe obraz, palidă și nenorocită.

— Iată, îmi pare rău. Am... am înțeles greșit. Am crezut... îmi pare rău.

— Plângem, stânjenită, dar el nu făcu nici un gest de încurajare, iar vocea îi era la fel de dură când vorbea :

— Fiezuzele nu sunt de-ajuns. M-ai făcut să apar în postura unui idiot, m-ai făcut nemernic. Fiezuzele nu ajung. Vreau explicații.

Helen nu îndrăznea să-l privească. Stătea cu mâinile împreunate, neîndrăznind nici să-și atingă lacrimile. Îl înțelesese greșit pentru că încă nu se eliberase de trecut. Se simțea nenorocită.

— Stai jos, Helen !

Vocea îi deveni puțin mai blândă și ea se așeză pe labureț, mai ales că genunchii ei tremurau.

— Acum, povestește !

Nu avea cale de scăpare și în nici un caz nu-l putea privi în ochi.

— S-a întâmplat când eram măritată. Știu că, tot ai crezut că am un copil din flori, dar am fost măritată când... Miles avea o afacere falimentară, mereu avea datorii, dar avea idei mărețe. Era hotărât să reușească, dar nu știa cum. De la început se presupunea că eu trebuie să farmec clienții. Hainele astea... trebuia... trebuia să zâmbesc și să mă port frumos cu...

— De ce naiba n-ai refuzat ?

A întrerupt-o furios și ea s-a uitat la el înălțându-i privirea. Se cutremură în fața acelei priviri întunecate și înfricoșătoare.

— Spre deosebire de tine, el credea în bătaie și nici nu aveam unde să mă duc. Eram prea speriată și... și apoi, mai era și Tina.

— Tina ?

— Sora mea. Locuia cu noi. Avea numai cinci spre zece ani. Mai mult din cauza asta m-am căsătorit. Când părinții mei au murit, Miles a fost extraordinar și... și eu am crezut în el. Am crezut că eram îndrăgostită de el. Totul a fost așa de brusc și el a fost așa de bun... Tina era așa de tânără...

— Și tu erai mare, doar de douăzeci de ani. Dumnezeu ! În seara asta ai crezut că trebuia să faci din nou ?

Helen dădu din cap, privind în pământ, puțin tulburată ca să se uite la el.

— Oh, mulțumesc, Helen, îi răspunse el cu sarcasm. Acum știu ce crezi despre mine. Dacă eram mult prea mândru, acum este sigur că mă pot dezumfla.

— Îmi pare rău, zise Helen obosită. Vezi, am fost prea bine dresată. Îmi era totul așa de familiar.

Își ridică privirea și-l văzu uitându-se la ea cu gura strânsă. Helen întoarse repede capul.

— Mă simt murdară.

A spus-o în șoaptă și el continua s-o privească fix. Îi era foarte clar că dacă ar fi încercat s-o

îmbălbăteze, ar fi tipat sau ar fi leșinat. Privirea lui întunecată o făcea să se simtă slabă.

— Du-te și fă un duș.

Se ridică și-i aduse halatul de mătase de pe pat, dându-l-i cu grijă. Când vorbise, în vocea lui mai era o undă de mânie.

— O să comand ceai până faci un duș.

Era prea obosită ca să se opună. Când intră în cameră, înfășurată strâns în halat, el era încă acolo, iar pe măsută aștepta tava cu ceai.

— Făcui jos și bea-ți ceaiul și poți să-mi torni și mine o ceașcă, deși, cinstit îți spun, aș prefera tava mai tare.

Era îngrozitor de supusă și el o privea, cu capul plecat, părul negru-albăstrui lucind în lumina vâlozei. Măinile ei subțiri încă tremurau. Era decurajată, învinsă, nu mai rămăsese nimic din secretara lui eficientă.

— Cum a reușit tipul să te înfricoșeze în halatul asta ? spuse el printre dinți. Ești inteligentă, capabilă, frumoașă !

În singurătatea căminului se poate foarte bine, îi răspunse ea fără să-l privească. Eram încă tulburată de pierderea părinților, mă simțeam teribil de responsabilă pentru Tina. Preocupat că a fost ușor pentru Miles. Am căzut în capcană și el a închis-o imediat. A studiat terenul. Nu-mi reveneam bine dintr-un șoc, că pri-meam altul. Eram speriată, dezorientată, pregătită să cred tot ce-mi spunea el.

— Până la urmă de ce l-ai părăsit ?

Helen scoase un râs ciudat.

— A mers prea departe.

— Cum ?

— Te rog, nu mă întreba.

Brusc se uită la el. Avea chipul palid și o expresie ciudată în ochi. Ea vorbea din nou, în șoaptă:

— Și nici acum nu pot să-mi dau seama cum de nu l-am omorât.

Pentru a doua oară se uită la ea, încercând să ghicească ce gândea, apoi întoarse capul lăsându-o în pace. Pe chipul lui se citea mânia și dintr-odată, privirea îi căzu pe rochia de pe pat, pe care o purtase ea în seara aceea.

Înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmpla, el s-a ridicat, s-a îndreptat spre pat și luându-o în mână a rupt-o în două.

— Dacă vrei s-o înlocuiești, spune-mi, i ne adresă în timp ce ea privea uluită, acțiunea lui violentă scotând-o din transă.

Buzele i se strâmbară când îi văzu expresia:

— Cel puțin așa n-o să te mai gândești la clienții mei imorali.

Se îndreptă spre ușă.

— Culcă-te, Helen. Să sperăm că viitoarea excursie la Paris o să iasă mai bine. Măine dimineață devreme o să plecăm naibii de aici.

Ieși fără să-i spună noapte bună, iar ea era atât de istovită încât se urcă în pat și închise ochii. Destul de ciudat, dar se simțea ușurată că-i spusese întreaga poveste. Citise pe chipul lui o bucurie sălbatică atunci când rupsesse rochia în două și-o aruncase la coș. O bucurase și pe ea. Era ca și cum ștersese urmele mâinilor care o pipăiseră. Adormi ușurată și liniștită, având în minte

un chip frumos cu niște ochi cenușii și pătrunzătoare.

În ziua următoare n-au putut să plece, deoarece aeroportul era acoperit de ceață și abia după-amiază târziu au putut decola. Ross avea un chip dur și era tăcut. A fost foarte atent cu ea, s-a înfuriat să mai stea la hotel câteva ore în plus, dar în adâncul ei îl simțea nemulțumit. Aproape că-i simțea gândurile, care îi erau toate defavorabile. În ultima reproșul că-l pusese într-o postură înșelătoare. Excursia îi deșteptase toate amintirile bune. Era palidă și încercănată. Nici asta nu-i făcuse plăcere.

Când ajunsese acasă era deja întuneric. Ross o însoți până la ușă, a pus valiza jos, a dat din cap politicos și ea a intrat în casă. Se simțea concedată, Tansy dormea. Tina a ieșit în fugă din salon, curioasă să afle despre Paris, dar Helen o împinșă ușor pe obraji și urcă în fugă scările spre camera ei.

— El bine, cum a fost ?

Tina stătea în pragul ușii de la dormitor, cu o privire întrebătoare.

— Groaznic !

Helen izbucni în lacrimi. Nu reuși să-i explice prea mult pentru că era necăjită și începuse s-o chinule o migrenă cumplită, cea mai cumplită din câte avusese până atunci.

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineata, în jur de ora zece, Helen fu trezită de soneria telefonului. Se gândi s-o întrebe pe Tina dacă sunase la birou, dar era prea bolnavă ca să-i mai pese. A avut impresia că Tina se certa cu cineva, dar din dormitor nu se auzea prea bine și ațipi din nou, în tipetele Tinei. N-a dormit prea mult, fiind trezită de data aceasta de soneria de la ușă, iar apoi n-a mai putut închide ochii datorită strigătelor Tinei. Vocea ei furioasă i-a sugerat că sora ei era supărată de-a binelea.

Se sculă cu greu din pat și se luptă din greu să-și pună halatul, după care-l legă strâns în jurul taliei. Când deschise ușa de la dormitor, vocea Tinei deveni și mai puternică.

— Tina !

Vocea Helenei era slabă și nici nu vedea clar deoarece o durea capul foarte tare. Se clătina și Tina se repezi spre ea, prinzând-o de braț, aproape pe dezechilibrându-se.

— Tina, pentru numele lui Dumnezeu !

— Ce faci aici ? Stai pe scară până pun lucrurile la punct și după aceea te duc înapoi în pat. Tu, scumpo, du-te în bucătărie unde este

cald, îl ordonă Tina lui Tansy care își rodea unghiile neliniștită.

Tu stai acolo ! adăugă răstit când Ross făcu un pas înainte.

Helen privi peste capul Tinei. Îl vedea ca prin mână, dar putea să observe mirarea de pe chipul lui. Nu putea să fie amuzat, nu-i așa ? Desigur că nu. Acum avea s-o concedieze.

Zău, îmi pare rău. Am... am o migrenă și...

Du-te înapoi în pat. Nu te voi obosi.

Tina încercă s-o ridice și situația deveni periculoasă.

Ross Maclean intră și preluă comanda. O luă cu ușurință în brațe pe Helen, ca și cum ar fi fost un fulg.

— Unde este patul ?

— Sus, prima ușă, murmură Helen și Ross se uită în jos la fața furioasă a Tinei.

— Urmează-mă, Tina, îi aruncă peste umăr, în timp ce urca scările hotărât, ținându-și povara la piept fără nici un efort. O privi pe Helen. Data viitoare te rog să-mi dai parola. Acum știu mai multe despre mine decât știam azi-dimineață, și toate în defavoarea mea. S-ar putea să nu mai vin vreunul de aici.

— Este mai repezită, murmură Helen, ținând ochii închiși din cauza durerii.

— Are nevoie de un certificat. Probabil că murează.

Tina era chiar în spatele lor, cu vocea plină de sarcasm :

— Poți s-o pui în pat. Am eu grijă de ea. Îți aduc o tabletă.

— Foarte bine.

Ross o puse pe Helen în pat și se uită amuzat la Tina.

— Îmi place să fiu de folos. Acum mai ai ceva de zis ?

— Ascultă, nu ești șeful meu !

— Tina, te rog, încetează ! Nu este vina lui !

— Nu mă poți prosti.

Dintr-odată, vocea Tinei se schimbă.

— Oh, ce cauți aici, scumpo ? Pe mămica o doare capul tare și...

— Acum este și mai rău, interveni Ross zâmbind la ființa micuță care stătea în prag.

— Este o luptă aici ?

În ochii albaștri ai lui Tansy se citea îngrijorarea și Ross merse la ea și o ridică în brațe, în fața Tinei care spumega.

— Nu. Numai strigăte.

— Tina poate să strige, îl lămuri Tansy solemn, luându-l cu brațul ei mic de gât.

— Probabil că are și o medalie pentru asta. Cum te cheamă ?

— Tansy. Se uită la el cu un interes copilăresc. Este o buruiănă, îi spuse de bunăvoie Tansy.

— Este o floare de câmp ! se răsti Tina, încercând s-o acopere pe Helen.

— Este o plantă ierboasă, o corectă hotărât Ross, uitându-se la Tansy. Are flori galbene strălucitoare, foarte frumoase, ca tine.

— Cu linguseala nu ajungi nicăieri, mormăi supărată Tina, trăgând pătura peste Helen și Ross rânji la ea, aparent foarte liniștit.

— Până acum totul merge bine. Încă n-a ți-
pat.

— Asta pentru că nu știe totul, începu Tina,
gata de luptă, dar Helen îi întrerupse cu o voce
stăbă !

— Uite ce este, durerea mă omoară. Nu puteți
să vă duceți și să vă certați în altă parte ?

— Și eu ? Ross se uită la ea, cu ochii cenușii
dojenitori. Pot să rămân ?

— Dacă trebuie...

Pe chipul lui era o expresie ciudată și ea în-
chise ochii repede, în defensivă ca de obicei.

Povesivă, Tina i-o smulse pe Tansy din brațe
și se îndreptă spre ușă.

— Îți aduc medicamentul, Helen, spuse ea ui-
tându-se urât la Ross, dar el n-o băgă în seamă.

Acesta se îndreptă spre pat, iar Tina coborî
scările pufnind furioasă

— M-ai descris în culori sumbre, spuse el în-
trecut. Am primit o porție la telefon când am sunat
mai devreme, iar povestea a continuat când am
venit să te văd și sora ta mi-a deschis ușa. Nu sunt
de acord.

— Nu știe ulimele noutăți, murmură Helen,
chiar și propria ei voce făcând-o să sufere. O s-o
pun la curent după ce mă fac bine.

— Cât de des ai migrene ?

— Nu prea des. Cel puțin în ultimii doi ani —
nu mă rog, nu atât de intense.

— Deci, la urma-urmelor, eu sunt de vină.
Poate că totuși sunt o brută.

— Cred că am meritat-o. M-am făcut de râu la Paris și oricum, te-am făcut să crezi, deliberat, că am un copil din flori.

— De ce ?

— Nu știu, din mândrie probabil. Bănuiesc că din cauză că nu pot suferi bărbații — mă rog, pe cei mai mulți dintre ei.

— Vai de mine ! O să am ceva de lucru în direcția asta.

Helen ridică privirea la sunetul acestei voci, atât de blândă și ușor amuzată.

Poate că în sufletul lui era furios. De fapt, ea nu-l cunoștea bine. La suprafață era dur, stăpân pe sine, iar dincolo de bariera ochilor cenușii și reci nu putea desluși mare lucru.

— Îmi cer scuze pentru Tina. Este foarte ocrătoare. Cum te descurci la birou ?

Vocea îi era ușor răgușită și Ross o privi printre gene.

— Destul de bine. Lui Jeanette îi place să joace rolul tău. Când o să te întorci, o să ai de îndreptat toată harababura pe care o face. Mai bine plec înainte ca sora ta să se furișeze în spațiile mele cu o rangă. Se opri în ușă. Nu te grăbi să vii înapoi. Fă-te bine.

Helen se aștepta să mai audă gălăgie, dar se părea că el plecase întreg și tocmai se pregătea să adoarmă din nou când a intrat Tina cu medicamentul și cu un pahar cu apă.

— Așadar acesta este Maclean de la Maclean, zise ea visătoare. Nu este formidabil ?

Helen o privi chiorăș și înghiți cu greutate medicamentul.

Ai tipat la el !

— Păi, a meritat-o, dar ochii aceia grozavi au să adăpire foarte drăguță. Aș putea să mă îndrăgostesc de el.

Doar dacă ești bătrână și total nebună, mor-mor Helen încercând să adoarmă.

— Ei daduse seama că ochii lui sclipeau și era putenic. O purtase în brațe cu ușurință și ea nu se apăsase deloc. Într-adevăr, era foarte ciudat, dar vocea lui încă îi răsună în urechi.

* * *

A doua zi, Helen se simți mai bine, dar Tina o convins-o să stea în pat. Nu a stat prea liniștită. Din prima clipă Tansy a fost lângă ea, vădându-se în pat sau jucându-se prin cameră. Asta o afectat-o profund pe Helen. Avea foarte puțin timp pentru Tansy ; era liberă numai în weekend și atunci putea să se joace cu ea sau să meargă la plimbare. Era îngrijorată din cauza asta, dar nu avea altă cale. Ea era capul acestei mici familii, cea care aducea bani. În al doilea rând, telefonul a sunat de mai multe ori și Tina alerga pe scări cu diverse întrebări. La birou era harababură.

— Ross vrea să știe unde este dosarul pentru divesta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, în fișier, la litera „E“. Ce naiba face Jeanette ? Când o să mă întorc, o să cad din picioare încercând să pun

totul la punct. Ross ? adăugă ea surprinsă când Tina se îndreptă spre uşă.

— Păi el a insistat. Ne-am îmbunătăţit relaţiile.

— Minunat ! dădu îngrijorată Helen din cap văzând faţa roşie a Tinei.

Ross era un bărbat frumos, tipul de bărbat pe care orice fată îl găsea irezistibil. De asemenea era înconjurat de o aură de senzualitate agresivă care pe ea o înspăimânta, dar pentru Tina putea fi excitantă. Cu cât mai repede se întorcea la serviciu şi tăia toate legăturile dintre ei, cu atât mai bine.

Miercuri, Helen s-a prezentat la birou, luându-i pe toţi prin surprindere. Era opt şi jumătate şi Jeanette nu sosise. Bineînţeles, Ross era acolo, intrând în biroul ei când a auzit mişcare şi a stat în prag uitându-se la ea cu o privire din care nu se putea citi nimic.

— Ti-ai revenit complet ?

Era încă foarte palidă, iar albeaţa pielii ei era în contrast puternic cu părul negru cu nuanţe albastre.

— Aproape.

Era nesigură, îi evita privirea şi el răsă uşor un răs aproape triumfător, care a făcut-o să se înfioare din cap până în picioare. Ridicându-şi capul fu surprinsă să-l vadă zâmbind.

— Abia aşteptai să vii înapoi, nu-i aşa ? a fost tratat-o încet. Ei bine, nu pot să neg că nu-mi face plăcere. Ia-ţi locul în primire înainte ca Jeanette să sosească.

— Crezi că am făcut o alegere proastă ? întrebă Helen calmă, fiind nesigură că el aşa gândea înăi o luă prin surprindere.

— Nu. Ai făcut o alegere bună. După ce o îndrăgeşti bine, o să se descurce. În acest moment este prea copleşită şi nici nu este la fel de încredincioasă şi inteligentă ca tine şi mai mult, nu are nici experienţa ta, adăugă el sec. La următorul, este şi foarte tânără, doar douăzeci şi trei de ani.

O lachina uşor, dar o făcea zâmbind şi Helen îi zâmbi şi ea, un zâmbet slab. Cu Ross niciodată nu ştia unde o să ajungă, îi tăia respiraţia. Era o reacţie pe care n-o mai putea controla.

— Sunt sigură că o să îmbătrânească repede. Cu mine ? Neapărat. De fapt, ziua de ieri o îmbătrânit-o bine. O să găseşti lucrurile cam învechite. Când o să ne mutăm sus, o să fie mai puţin până când o să ne aranjăm. O să fie gata după Crăciun.

Helen îşi scoase haina şi, fără să-şi dea seama, se nădărdise în jacheta. El nu avea intenţia să se întoarcă în biroul lui şi observă că-i privea părul. Era încă împletit în coadă, însă îi atârna pe spate.

— Este posibil să stai mai mult în seara asta ? întrebă aproape absent, vocea lui având un ton cald, ca şi cum se gândea în altă parte.

— Da. Este miercuri şi Tina nu are cursuri, de fapt şcoala este închisă până la jumătatea lui noiembrie, dar...

— Ştiu. Să nu-mi fac un obicei. Ai nevoie să stai cu Tansy şi bănuiesc că şi Tina are nevoie

de o pauză. M-am gândit ca în seara asta să mai punem lucrurile la punct, pentru că s-au adunat prea multe.

Helen dădu din cap și se întoarse spre scrisori, acesta fiind singurul mod în care putea să-l facă să plece. O turbura. Deși nu-i plăcea, bănuia că era un lucru firesc. La urma-urmelor, o luase în brațe și o dusesse în pat. Se înroși puternic și ridicând brusc capul, văzu că era încă acolo, privirea vind-o insistent. Nu spuse nimic, dar privirea lui era amuzată și și-a amintit de puterea lui de a citi gândurile. În sinea ei se ruga să nu fie ade-vărat.

Își începu ziua muncind din greu, mișcându-se ca o sfârlează, chiar înainte ca Jeanette să so-sească și când a venit nu i-a dat timp asistentei să scoată un cuvânt, dându-i imediat de lucru. Ross era ușor amuzat, privirile lor întâlneau-se ca și cum s-ar fi vorbit dinainte. Era ca o taină și se mira de plăcerea pe care i-o producea acest sentiment.

Când Helen a telefonat acasă ca să spună că întârzie, Tina era ocupată cu gătitul.

— Nu sunt surprinsă. Ross a spus că asistenta ta abia a reușit să se descurce. Cred că a avut două zile de iad, cât ai lipsit tu.

— Ești foarte bine informată, observă Helen cu asprime. V-ai strigat informațiile în timpul convorbirii?

— Păi, a cam trebuit să mă scuz înainte ca el să plece și apoi a stat să bea o cafea. Tansy s-a atașat de el, de-a binelea.

— Și unde eram eu când se desfășurau aceste activități sociale? o întrebă Helen de-a dreptul îngrijorată.

— În pat, bolnavă. Nu prea cred că avea chef să se întoarcă la birou. De fapt mă întreb dacă te-ai gândit să-l inviți să ia masa cu noi în seara asta. Știi că încă stă la hotel.

— Nici prin gând nu-mi trece, o asigură Helen cu hotărâre, simțind cum o ia cu frig.

Deci până la urmă Tina era interesată de el. Era o problemă pe care nu știa cum s-o rezolve. Tina avea nouăsprezece ani, iar Ross era un bărbat senzual, dinamic, periculos.

— Bine, fă cum vrei, dar mai gâtesc ceva în plus, așa, ca să fie. La revedere, șefule!

Tina a închis și Helen a rămas uitându-se la telefon ca și cum ar fi fost gata s-o muște. Încerca să-și amintească cum era când avea nouăsprezece ani. Cum s-a simțit atunci? Credulă. Cuvântul spunea totul. Numai că ea avusese părinți, în special sfaturile tatălui ei. Chiar și așa nu s-a putut opri să pornească pe un drum de care fusese avertizată că era greșit.

Atunci era diferit. Miles oferea siguranță. Nu se întrebese dacă-l iubea cu adevărat. Dacă lucrurile ar fi fost diferite, probabil că ar fi așteptat să-l cunoască mai bine, să știe mai multe despre el. Dar așa, el făcuse presiuni asupra ei și o zăpăcise. Și mai era și responsabilitatea față de Tina care atârnașe destul de greu. Dragostea nici nu intrase în discuție. Fusese de o naivitate stupidă și aflatese câte surprize îți poate oferi viața!

Tina nu trebuia să afle despre ele, dar nu prea ştia cum să procedeze.

Era îngrijorată. La şase şi jumătate, încă lucra când Ross a intrat în birou şi a spus că era de-a-juns.

— Gata, Helen. Sunt obosit, o anunţă el, stând în pragul uşii.

Chiar arăta obosit. Niciodată nu-l văzuse dând semne de slăbiciune, dar acum avea cearcăne la ochi şi nu se putea să nu le observe.

— Nu am crezut că poţi obosi. Aveam impresia că eşti ca un automat.

Cuvintele îi scăpară fără să vrea şi se înroşi stânjenită, când realiză ce spusese. Ross începu să râdă.

— Insultă sau compliment ? Nu prea ştiu cum s-o iau.

— Nu ştiu de ce am zis-o. În mod normal nu fac remarci personale.

— În mod normal nu faci remarci deloc.

O privea atent şi ea roşi şi mai tare.

— Păi Jim Saxton a spus că eşti ca un mecanism.

— Şi tu ? Vreau să zic, ție ți-e frică de mine ? Se încruntă, recunoscând din nou că el era periculos, chiar obosit fiind. Era un bărbat pe care era mai bine să-l eviți ; toți bărbații erau la fel. Ea nu-i răspunse şi el suspină, frecându-şi gâtul.

— Trebuie să recunosc că de obicei nu sunt obosit. Probabil este din cauză că încă locuiesc la hotel. Trebuie să găsesc o casă prin împrejurimi. Numai că n-am avut timp pentru așa ceva până acum.

— Vrei să-ți cumperi o casă ?

Surprinsă, Helen își ridică privirea spre el, uitând de timiditate.

— Cred că da. Am o grămadă de oferte de la diferiți agenți, dar n-am văzut nici una ca să mă intereseze şi pe care să vreau s-o cumpăr.

— Dar... dar va trebui s-o vinzi din nou, dacă o să pleci la New York.

Acum de ce mai era îngrijorată ?

— Posibil.

Închise subiectul dându-i haina şi luându-şi-o pe a lui.

— Ei bine, înapoi la White Bear. Ia să vedem, miercuri. Pui şi salată — şi nu sunt un ghicitor.

De fapt nici nu avea de ales. White Bear era singurul hotel decent şi care era cel mai aproape de companie. Privi pe fereastră. Continua să fulguiască şi zăpada se așezase într-un strat foarte subțire, însă era frig. Foarte ciudat, dar în sinea ei își aminti cât de blând fusese cu ea când a avut migrena şi cât de furios fusese la Paris şi acum aceste două feluri de a se comporta au făcut-o să se simtă mai bine.

— Vrei să iei masa cu noi în seara asta ?

Vorbise repezit înainte de a se putea controla şi el se opri brusc.

— Invită-mă din nou, încet şi calm, fi ordonă el uitându-se fix la ea. Şi fii atentă la ce spui.

— M-am gândit... ai vrea să iei masa cu noi, deoarece afară este frig şi urât ? Salata de pui nu este prea recomandată într-o seară ca asta.

Se uită serios la ea, însă încet, zâmbetul îi cuprinsese toată fața.

— Mulțumesc. Mi-ar face plăcere. Ești sigură că te poți descurca, la masă, cu încă o persoană flămândă ?

— Nu este o problemă. Tina a fost liberă dimineață și după-amiază și nu trebuie să se ducă la cursuri în seara asta. Cred că a pregătit totul până acum. Ii... îi place să gătească.

— Este sufletul casei. Ție îți place să gătești ?

— Da. Când am timp. Obişnuiam să...

Vocea i se stinse și se uită hotărâtă în noapte. De ce Dumnezeu cedase ? Era un bărbat care avea toate calitățile pe care le ura și de care se temea : agresivitate masculină, senzualitate și o putere de neîngenuncheat. Numai pentru că arăta obosit...

— Nu mă mai îngheța și tu, Helen. Este destul de frig afară... Vocea lui liniștită o aduse pe pământ și întâlni o pereche de ochi triști. Vrei să refuz invitația ?

Oh, de ce putea să-i ghicească gândurile cu atâta ușurință ?

— Sigur că nu. N-aș fi făcut-o dacă n-aș fi vrut cu adevărat.

Se înfruntau ca doi spadasi, dar Helen își recuînsu neputința. Era cu spatele la zid și ea singură se adusese în situația asta.

În interiorul cald și luxos al automobilului, Helen începu să-și regrete chiar și mai mult gestul impulsiv. Se simțea ca și cum ar fi fost împinsă de la spate fie de Tina, fie de Ross însuși, pentru că cea mai mare parte a zilei se luptase

cu ideea de a o ține pe Tina cât mai departe de el și acum îl ducea acasă, ca invitat. Nici unul nu avusese timp să-i telefoneze Tinei ca s-o anunțe. Dar dacă găsea harababură în casă ? Tina gătea extravagant, folosind toate aparatele pe care le avea și câteodată le lăsa împrăștiate aiurea. S-ar putea ca și jucăriile lui Tansy să fie risipite peste tot. Era prea preocupată ca să vorbească.

Un miros îmbietor de mâncare i-a întâmpinat când au intrat în hol. Tina a scos capul din bucătărie și când i-a văzut, a început să râdă.

— Bună, șefule ! Bună, Ross !

El îi zâmbi larg și Helen se întreba unde-i dispăruse severitatea. Tansy zbură spre ea și Helen o îmbrățișă strâns, îngropându-și fața în buclele moi.

— Am mâncat, o anunță Tansy. Am făcut baie. Pot să mai stau puțin ?

— Sigur că poți, puiule, fu de acord Helen.

— Mă duc s-o ajut pe Tina.

Într-adevăr, era cea mai rea gazdă din lume. Ross stătea încă în hol.

— Totul este gata, fă-te comod.

— Poți să-mi aduci un caftan ? o întrebă Ross și Tina rânji la el, cucerită de prezența lui masculină.

— O s-o fac. Poți să te duci să torni băuturile în timp ce eu pun masa. Poți să ai grijă de Tansy. Și vezi ca focul să nu se stingă, îi spuse peste umăr în timp ce el își scotea haina.

— Asta este pijama mea și ursulețul meu, îi arătă Tansy venind lângă el și Ross se aplecă să se uite la ea.

— Este grozavă. S-ar putea să-mi iau și eu una.

Helen fugi pe scări, realizând că-i tremurau mâinile. Între ei lucrurile se desfășurau firesc și avea impresia că-i scăpase ceva. Parcă se cunoșteau dintotdeauna. Era ridicol, dar se simțea dată la o parte și într-un fel, Ross Maclean reușise să facă o breșă în zidul fortăreței pe care o construise în jurul ei. Îl invitase din proprie inițiativă și totuși se simțea de parcă fusese manipulată.

Își puse o rochie din lână albastră, o nuanță puțin mai închisă decât ochii ei și începu să-și pereze părul automat, fără să se gândească la ceea ce făcea. Chipul Tinei era colorat mai mult decât era necesar, iar ochii prea strălucitori. Asta putea să însemne neceaz. Își prinse cerceii și coborî, pregătită să-l găsească pe Ross în bucătărie, stând de vorbă cu Tina. Nu era acolo. Era în salon cu Tansy, cu un pahar în mână și Helen și-a simțit genunchii moi când el s-a uitat la ea.

Lumina a făcut să-i strălucească părul scotând în evidență culoarea albăstrui. Intenșitatea privirii lui a făcut-o să i se încrețească pielea și și-a dat seama că a uitat să-și împletească părul, însă acasă obișnuia să-l lase liber. Acum se simțea nesigură și vulnerabilă.

— Incredibil, murmură el. A căzut încă o băieră. Pari mai tânără chiar decât Tina.

— Mă... mă duc s-o ajut... începu Helen, dar el o opri și-i întinse paharul.

— Am ordin, să te țin aici și încerc să-i fac pe plac. Am avut grijă de Tansy, am întezit focul și ți-am preparat o băutură. Dacă am scapat ceva

din vedere, mă mănâncă, așa că stai aici să mă aperi.

Helen se așază și imediat Tansy i se așază pe genunchi, lipindu-se de ea.

— Putem să facem un om de zăpadă ?

— Numai după ce se pune zăpada, fi reaminti Helen, sărutând-o pe vârful nasului. Anul acesta s-ar putea să cumpărăm o sanie, adăugă ea și primi o îmbrățișare care aproape că-i vărsă părul!

Ross încă o privea intens și ea se lupta să găsească un subiect de discuție mai neutru.

— Ce fel de casă vrei să cumperi ?

— Ceva vechi și destul de mare. Din nefericire, o să fiu nevoit să primesc oaspeți.

— De ce din nefericire ?

— Pentru că asta este casa care mi se potrivește cel mai bine. Este confortabilă, caldă și familiară!

— Ar fi trebuit s-o vezi când ne-am mutat în ea. Era doar o căsuță veche. Ne-am putut permite o bucătărie modernă și o baie bună. În rest, este... numai improvizatie. Nici măcar nu avem o sufragerie, adăugă ea arătând spre nișa cochetă în care puseseră masa din sufragerie.

— Cine are nevoie de una ? Nici nu-mi pot imagina ceva mai plăcut decât să mănânci la gura sobei. Toată viața mea mi-am petrecut-o în case mari. Se strâmbă. Mama mea primea o mulțime de oaspeți, oameni de afaceri și prieteni personali. Nu-mi amintesc să mi se fi permis să rămân și eu și să mai și fiu ținut în brațe în timp

ce oaspeții beau un pahar. În orice caz, din câte văd, casa asta este plină de obiecte de artă.

— Au fost colecționate de tatăl meu, spuse Helen cu ochii strălucitori. Unele sunt aici, restul sunt în debara. N-am putut suporta să ne despărțim de ele, fiecare era important, cu mica lui istorie, chiar dacă era numai felul în care tatăl meu a păcălit negustorul care le vindea.

Zâmbi în timp ce era invadată de amintiri. În lumina focului pielea ei avea strălucirea mătăsi. Scutură din cap și se uită la Tansy.

— Ți-e somn. Vrei să mergi la culcare ?

— Nu. Pot să stau la masă. Tina mi-a promis.

— Așa am făcut. Vino și stai aici !

Tina apăruse în pragul ușii care făcea legătura între salon și bucatărie și Helen observă că avusesse timp să se schimbe. Părul ei castaniu era periat și strălucea și se îmbrăcase într-o rochie scurtă care lăsa descoperite picioarele ei lungi. De asemenea se machiase, lucru de care nu-i păsa înainte. Pe Helen o străbătu un fior, dar continuă să zâmbească, chiar și în timpul mesei.

Tina depusese un efort deosebit. Masa era aranjată frumos, fața ei de lemn negru strălucea în lumina veiozelor deoarece lustra fusese stinsă. Pe masă așezase sfeșnice, iar lumina lumânărilor făcea să strălucească argintăria veche.

— Ooh ! Minunat ! Nu prea mâncăm la lumina lumânărilor.

Tansy o dăduse de gol, dar Tina nu se lăsă.

— Păi, m-am gândit să nu mâncăm din tingiri în scara asta pentru că avem oaspeți la masă, spuse ea iute, în timp ce servea mâncarea.

Tansy se urcase la Helen în brațe și privea totul cu ochii larg deschiși.

— Aș putea mânca mâncarea asta oricum, chiar și din tingiri, o complimentă Ross, foarte amuzat de glumele Tinei.

— Ei, mulțumesc, domnule. Dar ar trebui să gusti mâncarea făcută de Helen, a ei este grozavă !

— Voi avea oare șansa ?

Privirea ochilor cenușii o tulbură pe Helen, dar Tina era dezlănțuită.

— Doar dacă îi dai o zi liberă. La ora asta este prea târziu ca să se mai apuce de gătit. Dar gătește în week-end. Ai putea să vii atunci.

Helen era uluită și Ross zâmbi ușor. Putea să vadă pe chipul ei că ideea îi dis plăcea și asta pentru că totul fusese prea rapid.

— Nu crezi că este mai bine să vedem cum mă comport de data asta ?

Se uită la Tansy care-l privea cu admirație copilărească. Din cauza ei, Helen mânca mai greu, dar nici nu voia s-o dea jos pe Tansy care avea nevoie de aceste clipe.

— Vino și stai cu mine, îi spuse Ross, zâmbind la privirea ochilor albaștri. În acest fel o să capăt și eu indigestie ca mămica.

Tansy a sărit imediat din brațele lui Helen, iar el o ridică în brațe punând-o pe genunchi și continuă să mănânce fără nici un fel de dificultate.

Tansy a adormit înainte ca ei să termine felul întâi și Tina o luă și o duse în dormitorul ei.

— O vizită aici este plină de pericole, observă Helen, zâmbind din nou.

— Știu. Niciodată n-am dat înapoi în fața unei provocări.

Înfiorată îl privi repede, ochii ei având o strălucire minunată în lumina lumânărilor. Ce voia să spună ? Era hotărât să se încurce cu Tina sau voia să spună altceva ? Nu mai putea să-l privească deoarece nu mai avea putere să-și ascundă gândurile. Odată cu revenirea Tinei, vraja se spulberă și ea își regăsi stăpânirea de sine, dar chiar și așa zâmbetul acela ușor l-a însoțit toată seara. Când Ross a plecat, casa a părut goală, iar Tina era neobișnuit de tăcută în timp ce spăla vasele. Părea gânditoare și emoționată. Helen nici nu îndrăznea să se gândească la asta, la posibilele consecințe ale gestului ei necugetat.

A doua zi vremea s-a îndreptat. Noaptea plouase și topise zăpada. Soarele strălucea, cerul era senin și era frig. Ross lua masa cu un client și Helen era singură în birou, deoarece Jeanette, stând aproape de serviciu, se dusesse acasă să mănânce. Ca de obicei, ea își adusese un pachet și mâncă în timp ce lucra.

Ross avusese dreptate când spusese că era mult de lucru. Când Ross s-a întors a găsit-o mâncând și lucrând.

— Acesta este cel mai bun mod de a te relaxa, făcu el tăios. Tonul lui supărat a făcut-o pe Helen să-și strângă pachetul. Unde este Jeanette ?

— Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta, îi răspunse Helen, uitându-se la ceas și auzind pașii lui Jeanette pe coridor.

— Bine. Ia-ți haina. Mergem undeva!

Se uită nerăbdător la ea, când văzu că nu se ridică de pe scaun.

— Acum, Helen !

— Gata.

Sări în picioare, luându-și haina și poșeta.

— Am nevoie de carnet ?

— Nu.

Pentru o clipă o ignoră. Își îndreptă atenția spre Jeanette.

— Bate aceste scrisori, Jeanette, și apoi preiei munca lui Helen. Vom fi plecați cam două ore. Notează toate telefoanele și vom discuta mai târziu.

A tras-o pe Helen afară din birou la fel de nerăbdător, încât Jeanette ridică din sprâncene mirată, uitându-se la ea. Acum ce mai era ? Părea nemulțumit dar Helen nu-și dădea seama cu ce greșise. S-a hotărât să nu pună nici o întrebare, chiar când au ieșit din oraș. Se simțea mai în siguranță în mica ei fortăreață tăcută și de fapt fusese atâta timp înconjurată de aceste ziduri, încât nu-i era greu să se întoarcă acolo.

— Chiar nu ești curioasă deloc ? se răsti el brusc în timp ce se îndreptau spre împrejurimi. Te mai gândești și la altceva în afară de carnet și creion ?

Mânia lui bruscă a uimit-o și Helen se uită la el surprinsă.

— Adesea ! îi replică sec. Din când în când mă gândesc chiar la probleme mondiale. Spălatul vaselor mă înnebunește, la fel și cumpărăturile.

El răsă aruncându-i o privire amuzată și admirativă.

— Îmi dau seama, domnisoară Andrews, că nu ți-e frică de mine.

— Niciodată nu mi-a fost frică, murmură Helen, plecându-și capul, folosind drept scuză lumina soarelui.

— Nu ? Ross dădu jos apărătoarea de soare, luându-i orice apărare. Atunci n-o să te superi când o să-ți spun că mergem să vedem o casă singuratică și goală.

— De ce ?

Se uită la el neliniștită și el o observă amuzat.

— Aha ! S-a întors spaima. Stai liniștită și, ca să-ți satisfac curiozitatea, mă gândesc s-o cumpăr. Am nevoie de sfatul tău.

— Oh !

Helen se relaxă puțin și apoi îl privi curioasă.

— De ce eu ?

— De ce nu tu ? Femeile au un fel al lor de a observa defectele. Eu s-ar putea să fiu cucerit de înfățișarea casei și să nu văd petele de igrasie.

— Dacă ai chef de distracție în după-amiaza aceasta, ești invitatul meu ! se răsti Helen, simțindu-se tulburată și neliniștită de tachiările lui. Nu voia să fie singură cu Ross, în pustietate. Era supărată și nu știa de ce.

— Tu numai plimbă-te și uită-te, îi sugeră calm. Nu te-am rugat să mă distrezi în nici un fel.

Era destulă insinuare în vocea lui ca Helen să-și simtă obrăjii în flăcări și nu avea cum să se ascundă.

— Cât timp o să mai ai teamă de bărbați, Helen ? o întrebă el.

— Nu mi-e frică de bărbați. Mi-a fost frică doar de un singur bărbat. Cât privește specia bărbătească... nu-mi place deloc.

— Nu este normal. Ești tânără și foarte frumoasă. Se pare că Jim Saxton nu-ți producea teamă, adăugă el înainte ca ea să roșească.

— Jim era diferit.

— Nu prezenta nici o provocare. Te lăsa să fugi și să te ascunzi în biroul tău. Era prea mulțumit să aibă timp liber ca să-și bată capul cu tine. Handicapul lui la golf era mai important.

— Oh ! Cum de... ?

— Știu aproape totul în ceea ce privește compania, murmură el ironic, părăsind autostrada și intrând pe un drum de țară. Nu fi îngrijorată pentru Jim Saxton. Era prea bun ca să fie îndepărtat și prea leneș ca să fie lăsat aici. Ajuns la New York o să fie nevoit să iasă din letargie. Tu când o să scapi de coșmarul tău ?

— Eu lucrez numai pentru Maclean, zise Helen țepănă. Nu sunt letargică și nu am nevoie să mă salvez de tine sau de altcineva, așa că nu mai cerceta viața mea personală, domnule Maclean.

— Cum ți-ar place să fii lăsată aici în plin câmp ? o întrebă el cu răceală. Refuzi orice ajutor și totuși nu pari să fii o persoană care să poată supraviețui singură. Poate ai nevoie de un șoc dur care să te trezească din coșmar.

— Am avut unul. Când ai sosit tu ! îi aruncă Helen.

I se părea că el începuse intenționat această ceartă și deși în ultimul timp se perfecționase în

special în comportarea față de Ross Maclean, încă mai tremura la gândul unei discuții contradictorii.

— Dacă vrei să încerci să faci experiențe, atunci îți sugerez să oprești și să mă lași aici, termină ea cu o voce înceată.

— Încă o sută de metri, murmură el. Pe urmă poți să te dai jos și să fugi.

Helen întoarse capul privind pe fereastră. Inima în piept îi bătea ca un ciocan. Ross opri lângă un gard înalt, pe un drum de țară singuratic.

— Acum poți să te dai jos, îi spuse sec și Heleni nu-i venea să creadă.

Chiar a făcut-o. Avea s-o lase aici, în mijlocul câmpului. Își umezi buzele și deschise portiera, neștiind ce să facă. Dacă credea că o să-l roage, putea să aștepte. O porni pe drum.

CAPITOLUL V

— Helen, ai greșit drumul.

Din doi pași, Ross fu lângă ea, prinzând-o de încheietura mâinii și strângând-o când a încercat să fugă.

— Pot să-mi găsesc singură drumul, reuși să spună înăbușit, dar el pur și simplu o întoarse și o trase după el.

— Casa este aici. Nu vrei să arunci o privire, acum că ai venit până aici ?

— Crezi că a fost al naibii de amuzant când mi-ai spus că mă dai jos ? S-a oprit cu picioarele bine înfipite în pământ și s-a uitat furiș la el. Sau urma să mă lași în mijlocul drumului la întoarcere ?

— Chiar că ești un copil, spuse el încet, privind-o cu ochii lui cenușii. Ești teribilă. Ce bărbat întreg la minte te-ar fi lăsat în mijlocul drumului ?

Brusc, lacrimile au început să-i curgă pe obraji și ea și le-a șters cu dosul palmei.

— Miles era întreg la minte, dar o dată m-a lăsat în câmp. Era întuneric, frig și nu era nimeni...

— La naiba ! La naiba !

Încă o ținea de mână și o trase spre el privind-o exasperat.

— Asta este a doua oară când într-o situație neplăcută fără să știu. De unde dracu' mi s-a știu că blestematul se purta ca un nebun în afara casei ?

— Nu era nebun, spuse Helen încet plecându-și privirea. Era numai un bărbat rece, fără sentimente.

— Și-mi pui și mie aceeași etichetă ? o întrebă el periculos de calm.

— Nu chiar, îi răspunse ea cu voce moale. De exemplu, știu că nu lovești o femeie și acum am aflat că nu le lași singure pe drumul de țară, noaptea.

— Dar în același timp sunt un mascul nedorit. Vocea îi era seacă și plină de mânie și Helen nu îndrăzneala să-și ridice privirea.

— Ți-am mai spus părerea mea despre bărbatul și asta numai pentru că tu... tu m-ai obligat să intru în amănunte. Dacă m-ai fi lăsat în pace să-mi văd de treabă, așa cum făcea Jim, atunci n-aș fi spus nimic care să offenseze orgoliul tău.

— Multumesc, murmură el uscat. Cu alte cuvinte, sunt direct responsabil de aceste offense ? Hai să terminăm treaba pentru care am venit și apoi te poți întoarce la biroul tău ordonat și la stilul tău liniștit de viață.

Era prea furios ca să mai vorbească și a mers alături de el, nenorocită și tristă. Nu-l rugase să se amestece în viața ei. Nu-i ceruse să-i examineze felul de a gândi. Era șeful și nimic mai mult,

Acum era furios pentru că gluma lui nu fusese puțută și, ca de obicei, ea era de vină.

Când el a scos cheia din buzunar, Helen și-a scuturat gândurile și a început să privească în jur. Casa din cărămidă roșie era în stil georgian, destul de mare și bine proporționată. Era situată în mijlocul unei grădini și înconjurată de ziduri din cărămidă roșie. Se întindea pe aproape doi acri, cu copaci bătrâni, dar arăta de parcă ar fi fost neglijată. În ciuda neliniștii și a mâniei pe care o simțea, privirea îi hoinări încet și cu plăcere asupra peisajului.

— Dacă ai vrea să privești în jur îți voi fi recomandat pentru orice observație, spuse el și o introduse într-un hol luminos.

Nu prea era un început promițător, dar nu voia să vorbească cu el și porni de una singură pe scări în timp ce el începu să se învârtă pe la parter. Cu cât vedea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult. Era o casă încântătoare și în timp ce cerceta etajul inferior, neliniștea i-a dispărut fiind înlocuită de nostalgie.

Posta ei casă în care crescuse fusese ca aceasta, poate nu atât de mare, dar foarte asemănătoare. Chiar și camerele erau dispuse la fel și ea putea să vadă mobila, pe care ele o păstrasera cu atâta grijă, aranjată așa cum fusese în timpul când nu erau griji și dureri de cap și când Tina râdea toată ziua.

Cobori încet scările, văzând-o în fața ochilor pe mama ei, aranjând un buchet de flori în hotelul luminos. Ochii ei albaștri se umbriră. Dispăruseră, totul dispăruse, imaginea lui Miles și a

ceea ce făcuse perindându-i-se prin fața ochilor și incapabilă să se bucure.

Se îndreptă spre salon așa de sigură pe ea și apoi de pierdută în amintiri încât treapta de la ușa o luă prin surprindere. În casa ei nu era nici o treaptă acolo și ea se împiedică venind cu capul înainte.

Două brațe puternice o prinseră și se trezi uitându-se în doi ochi cenușii și limpezi, pe când Ross o ținea privind-o în față. Era atât de bulmăcită încât nu făcu nimic ca să se elibereze.

— Treapta asta nu era aici.

Numai după ce vorbi își dădu seama cât de clar dat suna ceea ce spusese.

— Nu era aici ? Cunoști casa asta ?

— Nu, dădu ea din cap, grăbită. Am spus o prostie. Ceea ce am vrut să spun era că această casă seamănă foarte mult cu propria mea casă, aceea în care am crescut eu și Tina și am fost copleșită de amintiri încât am crezut... adică nu m-am așteptat...

Părea uimit și strânsoarea lui deveni și mai puternică.

— Vrei să spui că am făcut-o din nou ? Fără îndoială crezi că o fac deliberat. Probabil că îți imaginezi că sunt un tip căruia îi place să chinuiească oamenii.

— Nu-mi imaginez nimic, îl asigură Helen, calmă. Eram pierdută în amintiri și nu mă așteptam la nici o schimbare. Acasă la mine nu există nici o treaptă. Tocmai îmi aminteam cum obisnuia mama să umple holul cu flori și... Dintr-odată, ochii i s-au umplut de lacrimi. Știi, mă simțeam în

siguranță. Eram înapoi în trecut. Totul era ca înainte... La urma-urmelor ai dreptate, adăugă ea îndăbășit. Sunt ca un copil... visător.

— Nu m-am referit la asta, spuse el aproape furios strângând-o și mai puternic. Când am spus că erai ca un copil m-am referit la inocența ta impenetrabilă. Este aproape ireal că Tansy este copilul tău, că ai fost măritată. Pe fața ta nu se vede nimic din toate astea... nici urmă.

— Există totuși, spuse Helen încet, clipind din cauza luminilor și întorcându-se. Ceea ce vezi nu este inocență, este răceală. Ți-am mai spus — nu-mi plac bărbații.

— Eu nu sunt „bărbații“ ! Eu sunt eu !

O întoarse cu fața spre el prinzând-o de umeri, insistența lui mâin角度 luând-o prin surprindere.

— Cum dracu' o să te mai rănesc când nu știu nimic ? În câte capcane o să mai cad ?

— În nici una, reuși Helen să spună cu răceală. Faptul că o ținea în continuare de umeri începu să o îngrijoreze tare, pentru că îi producea o stare de inexplicabilă excitație. În casă era liniște, singurul zgomot care se auzea era sunetul vocilor lor, iar el îi reproșa mânia ceva ce ea nu putea controla.

— Dă-mi drumul !

Pentru o clipă se uită la el cu disperare și apoi, fără s-o prevină, el o trase la piept.

— O să-ți dau drumul când o să vreau ! scrâșni Ross și brațele lui îi înconjură umerii și mai strâns iar ochii lui cenușii aruncau scântei.

Helen se zbătu, fiind străbătută de un val de panică, dar el își aplecase capul și o sărută înă-

inte ca ea să poată face ceva decât să scoată un sunet mic de protest. Apoi dintr-odată fu cuprinsă de flăcări. Se simți slabă, teama amestecându-se cu o plăcere pe care n-o simțise niciodată înainte. În minte îi veni imaginea lui Miles, gura lui dură și umedă mușcând-o pe a ei și începuse să se zbată înainte de a-și da seama că nu era același lucru.

I se tăie respirația și fu străbătută de fiori. În nelinisteia ei, uimită, începea să-și pună întrebări ciudate. În nici un caz nu era crud, dar în acțiunea lui era o insistență care cerea supunere. El era stăpânul, dominator, îmblânzind spaimile. Cu o mână a cuprins-o de ceafă, forțând-o să-i accepte sărutul. Și-a strecurat limba printre buzele ei producându-i o senzație neașteptată.

Năucită și tremurând, era complet subjugată, incapabilă să se lupte, corpul ei încercând o senzație necunoscută, în timp ce el o strângea tot mai puternic, lipind-o de el, gura lui mișcându-se senzual și dominator peste a ei. Niciodată nu avusesese astfel de senzații înainte, această neputință care pur și simplu o făcea incapabilă să se miște, corpul ei trezindu-se brusc la viață. Suferise brutalitățile lui Miles, dar acum se părea că abandonase toate încercările de a se salva, permițându-i lui Ross să-i răvășească buzele și s-o atragă într-o îmbrățișare care o șoca.

Vag își dădu seama că îi răspundea la sărutări, că își încolăcise brațele în jurul gâtului lui, că se simțea ușoară și tânjea după această ușurare. Pentru încă o clipă el a continuat s-o sărute. dar

apoi a scos un mic sunet de protest și și-a îndepărtat încet gura de buzele ei.

Când și-a ridicat capul, ea a rămas pe loc, tremurând prea tare ca să se poată mișca, ținându-se pe picioare numai pentru că o ținea el. Cu degetul îi mângâia obrazul cu blândete, iar ochii lui cenușii erau strălucitori.

— Te rog, lasă-mă să plec.

Ochii ei nu mai erau albaștri, ci întunecați, în-erucișându-se cu ai lui.

— Ești sigură ?

Vocea și atitudinea lui erau ironice și au risipit repede vraja care-o înconjurase, înlocuind-o cu o stare de stânjeneală.

— Sunt foarte sigură. Cred că mi-au ajuns experiențele tale, domnule Maclean !

— Nu fi caraghioasă, Helen ! se răsti el, dintr-odată mânios. Dacă asta a fost experiență, a fost una periculoasă în această casă goală și tu ai o impresie foarte proastă despre tine. Te-am sărutat pentru că este o reacție firească când ai o față frumoasă în brațe și m-am oprit pentru că următoarea mișcare ar fi fost să duc această acțiune mai departe.

— Nu te-am rugat eu să mă ții în brațe, șuieră Helen, mânia îndepărtându-i sentimentul de stânjeneală la propria ei complicitate și la slăbi-ciunea pe care a simțit-o când el o săruta.

— Nu. Pur și simplu ai căzut în brațele mele, o tachină el, moale și de asemeni nu prea arăți atât de plină de ură față de bărbați ca specie.

— Am învățat din greu să-mi ascund sentimentele, spuse sec Helen, îndepărtându-se tremurând.

— Chiar așa ? continuă Ross încet. Ar fi un exemplu pentru un profesionist. Mișcările corpului tău erau clare, te-ai topit în brațele mele, buzele tale s-au deschis ca niște petale de tandoor.

— M-ai forțat !

— Te-am ținut, fu el de acord, dar nu te-am forțat și tu știi asta, chiar dacă nu vrei să admiti. Dintr-odată zâmbi. Parcă era reacția unei fete inocente, care niciodată nu a avut vreun iubit.

— Crezi că pe Tansy a adus-o barza ? mormăi Helen, întorcându-și fața roșie și îndreptându-se șovăitoare spre ușă.

— Mai bine nu mă gândesc la felul cum a apărut Tansy, scrâșni Ross, atât de furios încât ea se înfioră. Stăruind asupra acestei probleme s-ar putea să fiu în stare să comit o crimă.

O luă de braț cu indiferență.

— Să mergem !

— Experiența s-a terminat ?

Se întoarse spre ușa deschisă în timp ce el scoate cheia și l-a privit într-un fel pe care l-ar fi dorit disprețuitor. El se opri, ochii lui susținându-i privirea fără să clipească și nepermițându-i nici ei să se uite în altă parte, chiar dacă și-ar fi dorit-o.

— Desigur, spuse simplu. Ca să termin experimentul ar fi trebuit să te duc în pat. Trebuie să-ți mărturisesc că ideea mi-a trecut prin cap.

— Termină ! Nu-mi place să vorbești așa ! Nu pot să sufăr siguranța ta blestemată. Nu trebuie

decât să faci un semn cu degetul ca să le ai pe toate și nu fi atât de sigur că este mare diferență între tine și Miles Gilford. Amândoi aveți același orgoliu masculin. Chiar aveți și același gust !

Era atât de furioasă, atât de speriată de propriile emoții, atât de uimită de tachinările lui încât nici o clipă nu s-a așteptat la reacția lui așa de violentă la cuvintele ei. Numai când a văzut furia din ochii lui de gheață când s-a uitat la ea, s-a oprit cu chipul roșu și mânios și cu mâinile tremurând.

— Fii mulțumită că ai vorbit afară și nu în casă, spuse el printre dinți, străpungându-o cu privirea ca două ace de gheață.

— Lasă-mă în pace !

De data asta s-a zbătut sălbatic, dar el pur și simplu a deschis portiera și a împins-o înăuntru.

— În nici un caz. N-am să te las să mă categorisești în felul acesta. Nu las femeile în mijlocul câmpului. Dacă vrei să fugi de mine, Helen, tot ce ai de făcut este să demisionezi.

— Fii sigur că am s-o fac... Se ghemui în colțul mașinii și întoarse capul. Nu mai pot rămâne la birou după cele întâmplate !

— După ce ?

Fără să-i arunce o singură privire, porni mașina și o dădu înapoi ca s-o poată scoate la drum.

— Ia să vedem. Vrei să demisionezi pentru că te-am sărutat și tu ai răspuns la sărut ca orice femeie normală. Sau pentru că ai simțit nevoia să ascunzi comportamentul tău feminin, să-ți ascunzi sentimentele aruncându-mi în față acele vorbe de neiertat ?

— Nu erau de neiertat, mormăi Helen încercând să-și ascundă umilința și în același timp urându-l din toată inima.

— Ba sunt și am să ți le iert.

— Atunci desigur trebuie să demisionez.

— Ești liberă să faci ce vrei, spuse Ross cu răceală. Treaba ta.

Helen a tremurat tot drumul spre casă. A fost socată de starea ei de neputință în fața sărutării, a puterii și căldurii brațelor lui, iar reacția ei a fost nesăbuită, dincolo de orice limită copilărească. Acest ultim aspect o durea cel mai mult. Orice femeie normală ar fi râs și s-ar fi întors la birou cu grație și demnitate întreagă. În schimb, Helen se aruncase în colțul mașinii ca un copil, ferindu-se atât de Ross cât și de propriile reacții la sărutul lui.

Oh, ce încurcătură ! De ce n-a lăsat-o în pace pur și simplu ? Oare trebuia să-și încerce farmece cu toate femeile pe care le vedea ? Chiar reușise s-o transforme și pe Tina într-o adolescentă zăpăcită, când în mod normal ea era o persoană sigură pe ea și capabilă, o reflectare a ceea ce fusese Helen odată.

Îi era teamă că întâmplările zilei i se vor citi pe chip și încă se simțea amețită și deprimată în timp ce se îndrepta încet spre ușa casei ei. Ușa s-a deschis brusc și Tina aproape că a tras-o înapoi. Helen uită de propriile ei probleme când văzu fața albă ca varul și îngrozită, așa de îngrozită a Tinei.

— Tina ! Ce este ? Ce s-a întâmplat ? Tansy...

— Nu. Nu are nimic.

Tina se uită la ea pentru o clipă și apoi a tras-o după ea în salon.

— Intră aici, Helen. Am culcat-o pe Tansy... Este perfect sănătoasă, dar a trebuit s-o duc de aici. I-am promis că te trimit la ea mai târziu și o să poată să coboare după aceea, dar...

Tina își trecu mâna prin păr, iar chipul îi era descompus.

— N-am gătit nimic. O să desfac o conservă sau altceva, mai încolo. I-am dat de mâncare lui Tansy...

— Tina ! Nu mai bate câmpii ! Spune-mi ce s-a întâmplat, înainte să înnebunesc.

Helen o prinse pe sora ei de braț și o scutură puțin. Era adevărat că și genunchii ei se înmuieră, deoarece Tina nu se comportase niciodată așa. Ceva se întâmplase și era ceva rău. Numai ceva teribil putea s-o sperie pe Tina în așa hal, încât să vorbească aiurea.

— A venit, spuse Tina în șoaptă, prăbușindu-se pe canapea. Porcul a venit. O vrea pe Tansy.

— Miles ? Miles a fost aici ? Vocea Helenei era ascuțită și Tina și-a ridicat capul. Abia atunci a observat că plânse mult.

— A venit după prânz. Helen, unde ai fost ? Toată după-amiaza am încercat să iau legătura cu tine !

— Am fost plecată cu Ross. M-a lăsat la autobuz când ne-am întors.

În timp ce Ross o ținuse în brațe, o sărutase, în timp ce ea îi răspunsese ca o nebună, Miles fusese aici, aducând-o pe Tina în halul acesta.

— Ce vrei să spui, că o vrea pe Tansy ? În-
trebă ea dezmeticindu-se. Nu are nici o șansă. Am
divorțat înainte ca Tansy să se nască. Două luni
mai devreme și nici măcar n-ar fi știut că există.

— Helen, știe acum și o vrea. Spune că are tot
atâtea drepturi asupra ei, pentru că este tatăl ei.
Spune că într-o lună se însoară din nou și o să-i
poată oferi un cămin mai bun ca acesta, deoa-
rece soția lui nu trebuie să muncească și s-o lase
în grija unei adolescente. O să deschidă proces
imediat ce se însoară.

Helen se așază pe canapea, cu fața la fel de
albă ca a Tinei.

— Tansy l-a văzut ?

— Nu. A vrut să intre, dar nu i-am dat voie.
Asta l-a înfuriat și mai tare.

— Slavă Domnului !

Helen era înghețată, uimită și speriată. Nici un
judecător nu i-ar lua-o pe Tansy ca s-o dea unui
om care n-a văzut-o niciodată, tată sau nu.

— Nu poate să facă asta. Ne înșeală, încearcă
să ne enerveze și oricum, de unde a știut adresa
noastră ? întrebă ea brusc.

— De la soția vicarului. Nu-ți amintești că
ne-a trimis niște lucruri pe care le-am lăsat la
spălătorie ?

Tina s-a uitat la ea cu o privire plină de reproș
și apoi a izbucnit în plâns.

— Oh, Helen, de ce a trebuit să pleci fără să
faci scandal ? De ce nu te-ai luptat să obții ceva,
atunci asta nu s-ar fi putut întâmpla ! Tribunalul
ar fi știut cum te-a tratat. Totul ar fi ieșit la

iveală. N-ar permie ca Tansy să fie încredințată
unei persoane atât de violente.

— N-o vor permite nici acum, spuse Helen cu
buzele strânse și albe de spaimă. Oricum, nu are
nici un drept.

Chiar o vor permite ? Avea vreun drept ? Ne-
siguranța începu s-o cuprindă, sugrumând-o.

— Nu vor ști nimic ! suspină Tina. Este prea
târziu. Cum vei dovedi după atâta timp că era o
brută și ne înfricoșă atât de tare ? Vor întreba
de ce nu l-ai dat în judecată, de ce ai acceptat un
divorț atât de liniștit și rapid ?

Era adevărat. În dorința ei de a scăpa cât mai
repede de el, ar fi fost de acord cu orice. Fusese
îngrijorată pentru Tina, pentru ea și pentru copi-
lul care încă nu se născuse. Fusese de acord să
tacă, pentru a obține un divorț rapid. Divorțul
o înspăimântase și acum trebuia să meargă din
nou la tribunal.

Dintr-odată, Helen nu mai putu sta liniștită.
Sări în picioare și începu să se învârtă prin ca-
meră. Avea vreun drept ? Legea era așa de ciu-
dată, așa de răsucită. Câteodată dreptatea avea
atât de puțin în comun cu legea. Miles era tatăl
lui Tansy, voia să-i ofere un cămin. Era sigură
că el nu va câștiga, dar ce ar pierde ea ? În cel
mai bun caz, i-ar da drept de vizită și cum ar su-
porta ea știind că Tansy era cu unul ca Miles,
chiar și pentru o zi ? Ar putea să stea și noaptea,
poate în week-end. De fapt s-ar putea să câștige.
Nu avea nici o idee. Tansy va merge la tribunal,
la fel și Tina. Tot ce încercase să ascundă, tot ce
fusesse sordid și crud, va fi scos la iveală.

Alergă sus, intră încet în camera copilului și se aplecă asupra ei. Era așa de dulce, adormită, cu părul ei negru călătonat împrăștiat pe perna albă.

Gândul că Miles ar putea s-o atingă îi producea fiori. Se întoarse și coborî scările și intră în bucătărie unde Tina prepara un ceai.

— Vom pleca. Ne vom muta, spuse ea hotărâtă. O fi jucând el un joc crud, dar nu vreau să risc. Nu vreau să risc nici o judecată. Tansy nu va fi târâtă la nici un tribunal și nici tu. Măine vom începe să împachetăm.

— Și dacă o să vină când tu vei fi la serviciu? întrebă Tina, fără s-o liniștească anunțul Heleni.

— Nu merg nicăieri, spuse Helen hotărâtă. În orice caz, tot trebuie să demisionez pentru că vom pleca și vom pleca foarte departe. Pot să mă consider demisionată de acum. Măine îi voi anunța.

— Ce va spune Ross?

— Cui dracu' îi pasă?! se răsti Helen.

Nu era Ross un alt bărbat, un alt tiran, un alt bărbat dur? Lasă-l să se descurce cu Jeanette!

Au stat de vorbă aproape toată noaptea, amândouă atât de îngrijorate încât s-au dus pe rând și s-au uitat la Tansy, vederea ei liniștindu-le puțin un timp. După câteva ore de somn, erau din nou împreună și la opt și jumătate, Helen s-a dus în dormitor și a telefonat la birou. I-a răspuns Ross.

— Îmi dau demisia, i-a spus Helen fără nici o introducere, imediat ce i-a auzit vocea. Știu că nu

este normal fără un preaviz, dar nu am timp de loc. Trebuie să plec cât mai repede posibil și o să-ți trimit demisia cu poșta de dimineață.

Puse imediat receptorul în furcă, auzind numai o exclamație furioasă și numele ei. Și-l scoase din minte imediat, încercând să-și amintească tot ce discutaseră de-a lungul nopții. Trebuia să vândă casa asta fără să lase adresa viitoare. Era sigură că asta putea să se facă prin avocat. Era clar că aveau nevoie de altă casă imediat, dar la început o s-o închirieze. Din fericire erau destule case de închiriat în momentul de față și spera ca acest lucru să fie valabil și pentru districtul în care hotărâau să se mute.

Aveau o mătușă în vârstă în Reading — se vor muta acolo. Era un loc pe care-l cunoșteau. Miles nu știa nimic despre mătușa lor și de data asta nu va mai lăsa adresa la nimeni, soție de vicar sau nu. Începu să se învârtăască prin casă, să plănuiască mutarea și după un dejun frugal, o luă de la capăt. Tina era epuizată, lacrimile și somnul puțin o făcuseră de nerecunoscut. Pe Helen doar hotărârea și voința o mai țineau în picioare.

O jumătate de oră mai târziu se auzi soneria și Tina se sperie.

— El este. A venit din nou!

Atitudinea ei a făcut-o pe Helen să se înfioare, dar se ținu tare. Frica era contagioasă. Dar nu-i mai era frică de Miles. Trebuia să lupte pentru Tansy pe orice cale și chiar atunci i-ar fi plăcut să aibă puterea să-l omoare pe Miles, acolo la ușă.

Se îndreptă spre ușă ca o furtună și o deschise brusc, privirea ei furioasă devenind mirată când

se găsi în fața unui chip atât de furios, care aparținea lui Ross.

— Ce este prostia asta cu demisia ? a salutat-o el. Niciodată în viața mea n-am auzit astfel de tâmpenii !

— Plec, se mărgini Helen să-i spună calmă, înimă încă bătându-i tare și nerevenindu-și din dorința de a-l lovi pe Miles.

— Te-am sărutat și vrei să pleci ? Asta este ? Uite ce este, o să fac o cameră de plexi cu un ghișeu. Poți să stai acolo și să-mi dai scrisorile printr-un ghișeu. Am să-ți dictez scrisorile tot printr-un ghișeu și chiar o să folosesc un telefon. Nu fi proastă, Helen !

— Nu este asta. Este...

Tina intră brusc în hol, când i-a auzit. Era încă frasă la față după noaptea de plâns, ochii îi erau roșii și Ross se uită uluit de la una la alta.

— Ce naiba se întâmplă aici ? vru el să știe. Nu avea nici un rost, își dădu seama Helen. Nu putea fi mișcat nici cu tancul de acolo.

— Cred că este mai bine să intri, spuse ea răgușită și el o privi mai atent, apoi pași înăuntru și închise ușa.

— Și cred că este mai bine să începi să explici. Se uită fix la Helen în timp ce-l conducea în salon, fără să-i pese că era nearanjată. Noaptea trecută fumase, lucru care nu se mai întâmplase de ani.

Tina se trântise pe canapea, arătând ca și cum ar fi fost bătută și Ross se uită la Helen de parcă ar fi fost vina ei. Tina începu să explice :

— A venit porcul, spuse tremurat. A venit ieri după-amiază și n-am putut să iau legătura cu Helen deoarece era plecată de la birou. O vrea pe Tansy.

— Ia-o de la început, suspină Ross, ridicând din sprâncene exasperat. Am pierdut introducere.

— Porcul o vrea pe Tansy.

Tina vorbea cu voce înceată și Helen i-a făcut semn să tacă.

— Miles a venit ieri, spuse ea calmă. I-a spus încă că o vrea pe Tansy. Se însoară din nou, în aproximativ o lună și va cere tribunalului custodia copilului. Se pare că nevasta lui va sta acasă. Nu cred că va reuși, dar poate obține dreptul de vizită. Nici nu pot să mă gândesc la așa ceva și eu urmare, plecăm. Vom merge undeva, unde n-o să ne găsească și dacă vine, ne vom muta din nou.

— Înțeleg.

Ross și-a scos haina și a aruncat-o pe un scaun. El a așezat și s-a uitat direct la Helen.

— Înțeleg că vrei să fugi mereu.

— Nu pot să risc nimic. La fel de bine s-ar putea să câștige. Cine poate ști ce va hotărî tribunalul ?

Dădu din cap gânditor și se uită la Tina.

— Ai vreo ceașcă de cafea pentru un bărbat înecat ? o întrebă pe Tina cu un zâmbet.

— Bineînțeles. Tocmai mă gândeam la asta.

Mai bine mă duc să văd de ce nu s-a sculat Tansy. Tești din cameră închizând ușa cu un chip trist și Ross se întoarse spre Helen.

— Presupun că știe totul despre violențele lui Gilford !

— Știe, îi spuse Helen simplu, uitându-se cu amărăciune în foc.

— A bătut-o și pe ea ?

— Nu. Nu s-a atins de Tina. La început n-a știut nimic, dar după un timp lui nu i-a mai păsat dacă mai știa și alcinewa. De asta s-ar putea să câștige dreptul la vizită. Eram atât de disperată să scap, să obțin divorțul, încât n-am spus nimic eram nepotrivită, dar totuși prieteni. Se cutremură. Poate că totuși ar fi trebuit să-l ucid.

— Nu mai vorbi așa ! S-ar putea să-și piardă timpul mergând la tribunal.

— Și s-ar putea la fel de bine să aibă noroc. Nu-l cunoști pe Miles. Este numai miere, așa de convingător. Va veni cu o poveste de-i va face pe toți să-și stoarcă batistele.

— Și se vor uita la tine și la Tina și vor spune că sunteți adolescente, murmură Ross, gânditor.

— Multumesc. Asta mă ajută foarte mult, se răsti Helen începând să se agite prin cameră. În orice caz, nu vreau să ajung la asta. Plec. Dacă ar fi să mă mut în fiecare săptămână pentru tot restul vieții, și nu-i voi da posibilitatea s-o vadă pe Tansy.

— Ai fost la un avocat ? vocea lui Ross era rece și practică și Helen se holbă la el.

— Nu. N-am să mă duc la nici un avocat. Tina și Tansy nu vor fi târâte la tribunal. Hotărârea mea este să plec și asta am să fac.

Ross nu răspunde pentru că ușa s-a deschis și Tansy a intrat strângând în brațe ursulețul de plus.

— Am dormit mai mult, observă ea, alergând la Helen, care a ridicat-o în brațe și a strâns-o puternic la piept. Tina arată caraghios. Are ochii roșii.

— Este răcită, îi spuse Helen calmă. Cred că și eu sunt puțin răcită. Hai să mănânci.

Se uită la Ross, neștiind ce să spună, dar el se ridică și-și luă haina.

— Trebuie să plec. Am ceva de făcut care nu suferă amânare... nu mai pot să beau cafeaua.

Helen dădu din cap. Avea treburi de rezolvat. Nu putea să-și dea seama de ce, numai faptul că-l văzuse i-a dat puțină speranță, ca și cum el ar fi avut puterea să rezolve această încurcătură. Era un bărbat care-și vedea de afacerile sale, supărat pentru că urma să-și piardă secretara care se descurcase cu muntele de scrisori pe care i-l dăduse.

— Mă întore la unsprezece, adăugă el, spre mirarea Helenei. Vom lua masa în oraș — cu toții. Între timp nu răspunde la ușă. Dacă expresia din ochii tăi când mi-ai deschis ușa azi însemna ce cred eu, atunci este mai bine ca această ușă să rămână închisă. S-ar putea să am dificultăți să te scap dacă Gilford moare pe treptele tale.

— Problemele noastre nu sunt și ale tale, zise Helen încet, fața ei roșie trădând cu ușurință ceea ce gândea. Zău că nu avem timp să luăm

masa în oraș, va trebui să dau telefoane și să împachetez.

— Nu cred că o să fie necesar să împachetați, murmură el, buzele schițându-i un zâmbet ușor, oricum nu în acest stadiu. Îți sugerez să te liniștești și să fii gata pentru prânz. În ceea ce privește faptul că problemele tale nu sunt și ale mele, le fac eu să fie.

— Dar de ce ?

Se uită uimită la el ținând-o pe Tansy strâns la piept.

— Am propriile mele motive. Am să-ți spun mai târziu, când n-o să mai fii așa de pornită.

Ross ieși și Helen îl urmări cum se îndepărta cu mașina. Era în dilemă. Nu voia ca Ross să se amestece în viața ei. În același timp, când el era acolo se simțea apărută. Suspina și rămase gânditoare. Trebuia să țină minte că el nu era o persoană singură, că era un bărbat, un bărbat care făcea ca Miles să pară doar un băiețel nesuferit. Acum ar fi fost în stare să se descurce mai ușor cu Miles, dacă n-ar fi avut această putere asupra ei, posibilitatea de-a o obține într-un fel oarecare pe Tansy. Se cutremură când își aminti de furia pe care o simțise când a crezut că Miles era la ușă. Nu era de mirare că Ross o văzuse pe fața ei.

*
*
*

Lui Helen prânzul cu Ross i s-a părut o încercare. Pur și simplu el a trebuit să se descurce cu două femei în pragul unei crize de isterie, să în-

terce să le calmeze. Cu Tina a reușit — îi ciugulea din palmă. În schimb, ea nu putea sta locului. Avea așa de multe de făcut și tot timpul prânzului s-a gândit și s-a foit neliniștită pe scaun.

Ross nu avea chef să plece, mai mult, se purta blând cu Tina, aproape afectuos.

— De ce nu te duci să te întinzi puțin ? o întreabă. Arăți de parcă n-ai fi dormit toată noaptea.

Nici Helen nu dormise, dar el n-a amintit nimic de asta și, într-adevăr, Tina dăduse piept cu Miles și toată după-amiaza de ieri fusese îngrijorată din cauza asta.

— Nu cred, spuse Tina după ce aruncă o privire rapidă spre Helen. Trebuie să am grijă de Tansy.

— Sunt eu aici, răspunse Helen.

Ce se întâmpla cu Tina ? Niciodată nu se comportase așa. Lăsa impresia că Tansy era propria ei povară.

— Păi, cred că o s-o iau pe Tansy la plimbare! Nu a mai ieșit din casă de două zile. Tu o să ai de discutat cu Ross.

— N-am nevoie să discut cu nimeni, spuse Helen cu hotărâre aruncându-i o privire semnificativă, dar nu avu nici un efect. A început să ningă din nou.

— O să ne îmbrăcăm gros.

Nu avea nici un rost să-i ceară Tinei să rămână și tot ce putea face era s-o lasă să plece cu Tansy, care era foarte bucurasă. Atunci Helen fu obligată să se uite la Ross. O făcea să se simtă stânjenită când o privea așa intens.

— Vrei niște ceai ?

— Nu, Helen. Nu vreau ceai, cafea sau alt-
ceva. Ceea ce vreau este ca tu să stai jos, să te
uiei la mine și să mă ascuți.

— Nu este nici un mod în care poți să ne
ajuti, dacă la asta te gândești. Și oricum, de ce
ne-ai ajuta ? Numai pentru că trebuie să-ți gă-
sești altă secretară nu este nevoie să mergi așa
departe. Secretare sunt pe toate drumurile și...

— Vrei să termini cu trăncăneala pentru două
minute și să mă ascuți ? o întrebă el cu voce
tare, tonul lui făcând-o să se amuze. Până acum
n-am făcut decât să scot mica ta familie la masă
în oraș. Dacă continuăm așa, atunci o să aștept
să-ți vorbesc când se vor întoarce de la plimbare.

— Când se vor întoarce ?

Doi ochi albaștri uimiți priviră o față neîndu-
rătoare.

— De asta ai vrut ca Tina să se ducă să se
odihnească ? Ce poți să-mi spui ce Tina nu tre-
buie să audă... ?

— Helen !

Ridicase vocea și în același timp o privea fix,
lăsând-o cu gura căscată, iar cuvintele i-au ră-
mas pe limbă.

— Așa-i mai bine, mărâi el, când ea tăcu. Deci
vreau să trec în revistă problemele care te fac să
renunți la casa ta și la slujbă. Presupun că Gil-
ford va obține, în cel mai bun caz, dreptul la
vizită. Va prezenta cazul ca și cum el are mai
multe de oferit decât tine, inclusiv o nevastă care
nu este nevoită să muncească și care o să-și de-

dice tot timpul lui Tansy. Că va câștiga sau nu,
nu știu, dar oricum știu un mod de a-l opri din
acțiune, chiar înainte de a ajunge la tribunal.

— Cum ?

Se ridicase în picioare și se uita agitată la el.

— Trage-i presul de sub picioare. Urmează
să se căsătorească într-o lună. Căsătorește-te cu
mine !

